

Profetische aspecten van het Bijbelboek

ESTHER

D. Boom

Hoofdstuk 1-8

Met Gods hulp zou ik in dit document graag enige indrukken weergeven die het boek Esther op mij gemaakt heeft. In profetisch opzicht blikken we hier in oneindige diepten. Het lijkt alsof we in een berglandschap zijn waar we (in tegenstelling tot de bewoonde wereld) nergens de naam van God op muren of deuren lezen, maar waar de natuur in zijn hoogten en diepten ons de majesteit van God en de verhevenheid van Zijn gedachten doen ervaren, meer dan woorden het tot uitdrukking kunnen brengen.

Het zijn hier in het boek Esther dan ook niet de woorden die het doen, maar de oneindige diepten van gedachten, die achter de historische en schijnbaar verouderde Perzische mededelingen staan, en mij bij de bestudering ervan met grote blijdschap vervuld hebben. Hierbij doe ik aan de praktische zedelijke lessen in verband met de karakters, in dit boek beschreven, niets tekort, en ik wenste dat een ander in een van onze tijdschriften hierover schreef, tot nut van ons allen – maar het is niet het doel van deze regels.

Ahasveros, Mordechai, Esther en Haman zijn de vier personen, om wie het in dit boek gaat, en zij vertegenwoordigen in hun plaats en handelingen resp. God, Christus, hét overblijfsel en Satan. De rest van de hier genoemde personen, tot koningin Vasti toe, zijn slechts bijfiguren.

Het feit dat Ahasveros hier een type is van God in Zijn absolute soevereiniteit is op zichzelf al merkwaardig genoeg, Want zulke types vindt men niet veel in de Schrift. Mijns inziens slechts twee: Farao en Ahasveros. Nergens zie ik in Nebukadnezar een type van God in Zijn absolute soevereiniteit hoewel God hem Zijn knecht noemt. (en hij in tegenstelling tot deze Ahasveros in het beeld van Daniël het gouden hoofd is). Koningen als type van Christus zijn er genoeg: David, Salomo, Joas, Hizkia, Kores.

Als Farao ons als type van de soevereine God wordt getekend, is het nog alleen maar die Farao die heerste in de dagen dat Jozef in Egypte kwam. Met andere woorden: het is niet het eigenlijke inheemse Egyptische koningsgeslacht, maar het zijn de Hyksosheersers, eigenlijk vreemde indringers in Egypte, die God in Zijn raadsbesluiten ten aanzien van Christus en Israël gebruikt heeft. Zoals Jozef het zélf zegt: ‘God heeft mij vóór jullie uit gezonden tot behoud van jullie leven. ... God heeft mij vóór jullie uitgezonden om voor jullie een overblijfsel veilig te stellen op aarde, en jullie door een grote uitredding in het leven te houden. Nu dan, niet jullie hebben mij hiernaartoe gestuurd, maar God. Hij heeft mij aangesteld als een vader voor de farao, als heer over heel zijn huis en als heerser over heel het land Egypte’ (Gen. 45:5-8). Dit wordt bevestigd door wat eeuwen later de Psalmist door de Geest van God zegt: ‘Toen zond Hij een man voor hen uit: Jozef werd als slaaf verkocht.... De koning stuurde boden en liet hem vrij, de heerser van de volken liet hem los. Hij stelde hem aan tot heer over zijn huis, tot heerser over al zijn bezit, om zijn vorsten zijn wil op te leggen en zijn oudsten wijsheid te leren. Daarna kwam Israël in Egypte, Jakob verbleef als vreemdeling in het land van Cham’ (Ps. 105:17-23).

Ik wijs er dus uitdrukkelijk op dat alleen *deze* Farao type van God in Zijn soevereiniteit is. Zodra we in Exodus zijn en het oude koningsgeslacht van Thebe weer aan de regering is gekomen met al de gevolgen van dien (zoals haat tegen Gods volk), Farao een beeld van de Satan is.

Het Medisch-Perzische Rijk heeft in de geschiedenis van Gods wegen met zijn volk ook zijn betekenis gehad. Een van de voornaamste dingen wordt ons in Zach. 6:8 genoemd: 'Vervolgens riep Hij mij en sprak tot mij: Zie, zij die zijn uitgetrokken naar het land van het noorden, hebben Mijn geest doen rusten in het land van het noorden'. Door het oordeel dat zij over Babel hebben uitgevoerd is de geest van God tot rust gekomen, 'bedaarde de woede van de koning', zoals het van Ahasveros in Esther 7:10 gezegd wordt, In zeker opzicht gaat dit verder wat betreft de raadsbesluiten van God dan Zijn volk in de hongertijd in het leven te behouden, zoals Farao ten tijde van Jakob deed. Verder herinneren wij er aan dat van deze zelfde Ahasveros, dat is de uit de geschiedenis bekende Xerxes, in Dan. 11:2 gezegd wordt, dat hij zal 'verrijkt worden met grote rijkdom meer dan allen, en nadat hij door zijn rijkdommen sterk zal geworden zijn, zal hij allen tegen het koninkrijk van Javan (Griekenland) ophitsen', vert. J.N.D.

Wij zijn er eeuwen lang hier in Europa aan gewend dat ons in de algemene geschiedenis geleerd wordt, dat de mislukking van deze Griekse veldtocht van Xerxes het gloriëtijdperk van onze geschiedenis, de redding van onze beschaving betekent. Maar dat is niet de wereldgeschiedenis met de ogen van God bekijken. Voor God draait de geschiedenis maar om één ding, wat deze aarde betreft: om de Messias en Israël, wat met de Messias is verbonden.

En uit dat oogpunt gezien ligt er in het antagonisme dat er vanaf de tijden, hier beschreven, tot de tijd van Alexander de Grote toe, tussen de Perzen en de Grieken bestaan heeft, een bescherming van Gods volk. Wat zou er van Gods volk geworden zijn, als er gedurende al deze tijd (bijna 200 jaar) een onbelemmerd en intensief handelsverkeer tussen het oosten en Griekenland geweest was? Verwijt de Geest van God in Joel 3:4 vv. het de Foeniciërs al niet, dat ze de kinderen van Juda en de kinderen van Jeruzalem hebben verkocht aan de kinderen der Grieken 'ver weg te voeren uit hun eigen gebied'? Wie iets gelezen heeft over de Peloponnesische oorlog weet dat de Grieken met slaven geen haar minder weg wisten dan hun oostelijke rivalen. Niet voor niets zegt Esther in hf.7:4 'Zouden wij als slaven en slavinnen verkocht zijn, dan zou ik hebben gezwegen, hoewel ook dan de tegenstander de schade voor de koning zeker niet zou kunnen vergoeden'. Dat was geen schrikbeeldspraak: de slaaf was het gebruikelijke ruilmiddel in die dagen, en de politieke onverklaarbaarheden dien aangaande waren toen niet minder groot dan het bekende voorbeeld van de levering van kruit en kogels door de Hollanders aan de Spanjaarden op het eind van de 80- jarige oorlog. Geen ogenblik zouden de Perzen gearzeld hebben Jodenslaven te leveren aan de Spartanen, als ze deze laatsten konden overhalen hen in hun strijd tegen Athene te steunen.

Door Gods wonderbare leiding heeft Ahasveros juist van de zijde van de Jood Mordechai deze machtige binnenlandse steun gehad. (in de tijd, dat door onderlinge jaloezie en verdeeldheid de vruchten van de overwinning van de Grieken voor hen praktisch weer alle teniet gedaan werden en Ahasveros en zijn opvolgers door een beleidvolle buitenlandse politiek 'schatting konden leggen op het land en de eilanden'). En dit heeft hem er ongetwijfeld van teruggehouden, de Joden uit te spelen. Voor Gods volk kwamen de gevolgen van de verhoging van Mordechai evenzeer op tijd als eeuwen tevoren die van Jozef.

Opmerkelijk is nog dit, dat (evenals de Hyksosfarao's van Jozefs tijd in de Egyptische bronnen, de Achaemeniden,) de Perzische heersers tot wie Ahasveros behoorde, in de latere Perzische bronnen niet vermeld worden: wat we van Xerxes en de overige koningen weten,

danken wij aan Griekse bronnen.

Welnu, deze koning Xerxes dan, zoals hij ons bij zijn Griekse naam welbekend is, Ahasveros is zijn minder bekende Perzische naam, wordt ons in hfdst. 1:1 geschilderd als 'de Ahasveros die regeerde van Indië af tot Cusj toe over honderdzeventwintig gewesten'. Terecht zegt br. Kùpfer in zijn waardevolle aantekeningen op dit boek: 'Daar Indië als het heerlijkste land van de wereld gold en Ethiopië 'branden' betekent, hebben we in dit rijk (en zijn koning) een zwakke afschaduwing van God als de almachtige heerser van het heelal, zowel van de hemel als van de aarde, aan wie alle schepselen in hemel als op aarde, maar ook die van de onderwereld, onderworpen zijn'. Merkwaardig is dat er in zijn naam iets van de betekenis schijnt te liggen niet van brute macht en ontwikkeling van energie, maar van het stille, schijnbaar non-actieve oog, dat toch het gehele rijk overziet en in de gaten houdt. Is dit niet juist de wijze, waarop onze almachtige God en Vader, de Schepper van hemel en aarde, hier in dit boek voorgesteld wordt? Zien we Hem hier niet tussen de regels door, hoewel Zijn naam niet vermeld wordt, als die God Die ons in Jes. 40 beschreven wordt, en daar schijnbaar werkeloos zit 'boven de ronding der aarde'? maar in werkelijkheid ook de kleinste draad van het wereldgebeuren in Zijn hand heeft?

Maar toch, het zijn slechts de '127 landschappen' waarover hij regeert. (Hij wordt ons hier in hfdst. 1 voorgesteld in Zijn heerlijkheid als de Schepper, Onderhouder en Weldoener van al Zijn schepselen, maar niet in de heerlijkheid van het verlossingswerk op het kruis volbracht. Hij is hier niet de „zalige God" van 1 Tm. 1:11, die rust in een indifferent evenwicht, in een door niets of niemand meer te storen rust, nadat op en door het kruis alles in Hem en in zijn schep ping in een nimmer te evenaren licht is gesteld.

Ik heb lang nagedacht over dit getal 127, waar men niets mee kan beginnen, waar geen wortel uit te trekken valt en dat zelfs niet te delen is, totdat ik er ineens aan dacht dat dit getal net één beneden de 128 ligt. En dit getal 128 is zo vol inhoud, als het getal 127 voor ons kleurloos en nietszeggend is. Het is $2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 2 \times 2$, of wel 2 tot de zevende macht. Het stelt ons de volkomenheid van dat verlossingswerk voor, waarbij alle tegenstellingen die er maar denkbaar waren: licht en duisternis, liefde en haat, rechtvaardigheid en genade, heiligheid en zonde, volkomen gehoorzaamheid en volstreekte wetteloosheid, heerlijkheid en schande, overwinning en volkomen nederlaag, tot hun volle recht zijn gekomen. Daar 'rezen de bergen op en daalden de dalen op de plaats, die God voor hen gegrond had', Ps. 104:8. Van toen af behoefde er op de toestand van de mens geen licht meer te vallen: het werd toen en daar volkomen openbaar dat 'het gedichtsel van het hart van de mens boos is van zijn jeugd aan', en van toen af hielden al de dagen der aarde 'zaaiing en oogst, en koude en hitte, en zomer en winter, en dag en nacht niet op', Gen. 8:21-22. Niets valt er meer te ontdekken van wat God is en van wat de mens is. En daardoor is in de onnoemelijke grootheid van het aan het licht stellen van alle tegenstellingen een voor die eeuwigheid geldende, eeuwig durende evenwichts-rusttoestand ingetreden, - een rust, waar God Zelf ingetreden is, en die Hij (wonder van genade!) ons met Hem wil laten delen.)

Die rust is er voor Ahasveros, als type van de soevereine God, in hfdst. 1 niet, maar in hf.10 wel. Vandaar dat het tafereel van blijdschap in hfdst.1 verstoord kan worden door de eigenzinnigheid van één vrouw. Zoals één vrouw in Gen. 3 het tafereel van de paradijsvrede verstoort.

Toch is het de moeite waard in deze eerste acht verzen de grootheid van God en Zijn vrijgevigheid tegenover Zijn schepselen geschilderd te zien en te overdenken. Ahasveros begint met voor zijn vorsten en zijn knechten een maaltijd te maken, en hun te vertonen de rijkdom van de heerlijkheid van zijn rijk, en de kostelijkheid van het sieraad van zijn grootheid. Zo is God begonnen in Zijn schepping, voordat er enig mens was, aan de engelen Zijn grootheid te tonen. En ze hebben er van genoten. Ze zijn verbaasd geweest. God Zelf, Die het weten kan omdat Hij de enige was Die er bij was, zegt ervan tegen Job dat toen 'de morgensterren samen vrolijk zongen, en al de kinderen van God juichten' (Job 38:7).

Ze was groot, die 'rijkdom van de heerlijkheid van Zijn rijk', maar ze hoorde tot de eerste schepping. Ze verbleekt bij de 'rijkdom van de heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen', (Efeze 1:18). En met eerbied gesproken, toen datgene, wat groter en voortreffelijker was, door de dood en opstanding van de Mens Jezus Christus tot stand was gekomen, hebben de engelen de interesse voor de eerste schepping verloren, en trekken de dingen, die niet uit God de Schepper maar uit 'God Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Christus' zijn, hen met onweerstaanbare drang aan. De 'glanzende pracht van zijn grootheid' (Esther 1:4, Elberf), in Zijn schepping openbaar, was aanbiddeijk. Maar ze zinkt in het niet bij de 'lichtglans van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus'.

Onze harten jubelen bij de gedachte aan deze heerlijke dingen. Als we hier mee bezig zijn, zijn wij, evenals de engelen in hun belangstelling, ook al in de geest aan de eerste schepping onttrokken. En we zingen het met de woorden van lied 51 van de Franse bundel:

Onze ziel aanbidt U,
U, Die in de hemel,
verheerlijkt, geëerd wordt
door het eeuwige koor.
Gij zijt met eer gekroond
in het goddelijk verblijf;
op uw voorhoofd schittert
de genade en de liefde.

'Toen die dagen voorbij waren, richtte de koning een maaltijd aan voor heel het volk dat zich in de burcht Susan bevond, van de hoogste tot de laagste, zeven dagen lang in de voorhof van de tuin van het koninklijk paleis'. Niet alleen aan zijn 'vorsten' toont God Zijn majesteit en heerlijkheid, maar ook de mens mag aan het einde van dat lange tijdperk tussen Gen. 1:1 en de zes scheppingsdagen van vs. 3 vv. genieten van al datgene wat God Zijn schepselen heeft aan te bieden. ' hoewel Hij Zich toch niet onbetuigd heeft gelaten heeft in goeddoen, door u van de hemel regen en vruchtbare tijden te geven, door uw harten te vervullen met voedsel en vrolijkheid' (Hand. 14:17). In vs. 6 wordt ons de pracht van dit schouwspel getekend. Het herinnert ons aan al het schoons, dat er in de schepping te zien valt, zoals we in een lied zingen 'En zie ik dan de schepping aan, hoewel zij thans nog zucht.....dan denk ik aan des Heren macht, die al dat schoons heeft voortgebracht'. Maar er zitten onvolmaaktheden in het tafereel. Hoe prachtig de 'behangels' of 'voorhangsels' (N.B.G.: 'gordijnen') ook zijn, het blijven 'voorhangsels' die in de grond van de zaak niet dienen om de heerlijkheid van de koning te ontvouwen, maar te bedekken. En zo is het met de heerlijkheid van het uitspanseel.

Hoe majestueus ook, het dient om voor de 'mens uit de aarde, stoffelijk' de ware aanblik van God, die onverdraaglijk zou zijn, te verbergen, en staat dan ook in karakter lijnrecht tegenover de kennis van God in de nieuwe schepping. Daar zal geen God zijn Die Zijn heerlijkheid moet omsluieren, en Die zowel in Zijn Wezen als in Zijn wegen 'Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob' (Jes. 8:17) en voor Zijn schepselen, maar een God, die Zelf door een gescheurd voorhangsel naar buiten treedt en de zondaar nodigt om in te treden door datzelfde voorhangsel. Wiens slaven, deel uitmakende van dat nieuwe Jeruzalem, dat straks nederdaalt uit de hemel, 'Zijn aangezicht zullen zien', (Openb. 22:4).

Zo ook wat betreft de 'rustbedden' van vs. 6: hoe prachtig ze ook zijn, het wijst er op dat 'de verderfelijkerheid de onverderfelijkerheid niet beërft'. Als de genieting van al dit heerlijke van deze maaltijd van de koning Ahasveros al zo is, dat er rustbanken nodig zijn om bij te komen van het genot, en de energie verspilling hierin aan te vullen, hoe zou dan een sterfelijk mens het genot kunnen verduren van die dingen, waarvan de stoffelijke weldaden maar zwakke afschaduwingen zijn? Al mag de wandel, van een gelovige nu al in de hemelen zijn, voor het volle genot van ons erfdeel is het zoonschap in de volle betekenis van het woord nodig: de verlossing van het lichaam, zijn 'verandering tot gelijkvormigheid aan het lichaam der heerlijkheid van onze Heer Jezus Christus'.

De koning geeft te drinken, vs. 7-8. Het spreekt ons van God de grote Gever, die uit de bronnen van Zijn zegeningen hier op aarde alle mensen drenkt, Die Zijn grootheid zelfs in de verscheidenheid van de vaten waarin hij te drinken geeft ten toon spreidt.

Maar in verband met dit drinken geeft ons vs. 8 een bijzonderheid, die ons niet ontgaan mag: 'Het drinken nu gebeurde volgens de regel dat er geen dwang mocht zijn, want dit had de koning bevolen aan alle opperdienaren van zijn huis, dat zij moesten handelen naar de wens van iedereen'. God dwingt de mensen niet van Zijn zegeningen in de schepping en de scheppingsorde gebruik te maken. Men kan in een gezond, normaal huwelijksleven zegeningen van deze schepping genieten - men kan ook "zijn waardigheid niet aan anderen geven en zijn jaren aan een medogenloze", en zijn zegeningen teniet doen, het 'pad des levens' voor deze aarde verlaten. En zo is het met alle zegeningen, die God hier op aarde de mens aanbiedt, Spr. 5:6,9. Niemand wordt gedwongen ze te accepteren.

Het beginsel van de nieuwe mens en van de geestelijke zegeningen die in Christus ons deel zijn en van de zegeningen waarvan straks op de nieuwe aarde de mensen zullen genieten ligt oneindig hoger. Daar hangt het niet van de beleefdheid, welwillendheid van de nieuwe mens af of hij zo wijs is om te genieten van de zegeningen, maar in zijn nieuwe natuur kan hij niet anders dan in het genot van die zegeningen treden. Hij is 'naar God geschapen in ware gerechtigheid en heiligheid', (Ef. 4:24).

Hoe wonderbaar treedt in deze drie tegenstellingen ons in en door Christus in tegenstelling met het voortreffelijkste dat de oude schepping kon bieden, naar voren. Met een ongedekt aangezicht aanschouwen we de heerlijkheid van de Heer, we Zijn ten volle in staat die heerlijkheid blijvend in ons op te nemen, en we kunnen niet anders dan die heerlijkheid in ons opnemen.

In deze hoedanigheid gaan Mozes en Elia op de berg der verheerlijking met de Heer Jezus

om. 'En zie, twee mannen spraken met hem, het waren Mozes en Elia. Dezen verschenen in heerlijkheid en spraken over Zijn uitgang, die Hij zou volbrengen te Jeruzalem', (Luk. 9:31). Welk een volkomen waardigheid, rust en begrip, wat een volmaakte geschiktheid voor het ondergaan, het beleven van de hemelse heerlijkheid. Terwijl we bij de discipelen de zwakheid, het onvermogen in het reageren op de heerlijkheid vinden, die we hier in Esther 1 vonden: slaap, wanbegrip, vrees (vs. 32-34).

Wel mogen we 'de Vader danken, die ons bekwaam (of: waardig, voetnoot J.N.D.) gemaakt heeft om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht', (Kol. 1:12), en zingen met de woorden van ons lied 131:

't Oog bestraald door hemels licht
zal 'k mijns Heilands omgang smaken.
Aangezicht tot aangezicht
van volmaakte liefde blaken.
Dan, van 't sterfelijk vlees ontdaan,
kleeft geen zwakheid mij meer aan."

¶ Met het „overblijfsel" bedoelen we het gelovig overblijfsel straks in Jeruzalem, dat we ook in het type van de bruid in het Hooglied kennen.

Het Boek Esther

Hoofdstuk 1:9-22

‘Ook koningin Vasthi richtte een maaltijd aan’. Zie hier het begin van de afwijking, de wanorde, het verdriet. De weg het eerst ingeslagen door de duivel, het laatst door de Gemeente in haar verantwoordelijkheid, van wie we terecht Vasti als een type kunnen zien. Het oude recept van het hart, dat in zijn diepste wezen van de afhankelijkheid en de gehoorzaamheid jegens God is afgeweken. De houding en gezindheid van de oudste zoon in Lukas 15, die de vader het verwijt maakt, dat hij hem nooit een bokje heeft gegeven, ‘om met mijn vrienden vrolijk te zijn’. De begeerte van de duivel, zich ‘te zetten op de berg der samenkomst aan de zijden van het noorden’.

Niet God het middelpunt van de zegen en de blijdschap, maar ik, eerst in de duivel, dan in de mens. En om dat doel te bereiken een maaltijd bereiden (in en tijdens de maaltijd van God,) waar niet God, maar IK het middelpunt van de zegen, van het weldoen, van de belangstelling ben.

En dan denken we aan Hem, Die aan het eind van Zijn gezegend leven hier op aarde aanzat aan de maaltijd, de laatste tijdens Zijn leven, waar Hij terecht het Middelpunt van was. Die geen belangstelling of macht naar Zich toe behoefde te trekken, maar die tijdens die maaltijd Zich bewust was dat de Vader Hem alle dingen in de handen gegeven had, en dat Hij ‘van God uitgegaan was en tot God heenging’. Hij ‘staat van de maaltijd op’, en gaat de laagste plaats innemen. Gaat de Zijnen dienen, hun de voeten wassen, met het oog waarop? Om hen waardig te maken voor Hem, zodat Hij een gepast gezelschap vindt om hier op aarde maaltijd mee te houden? Neen — om hen deel te laten nemen met Hem, in een sfeer boven elke maaltijd, van het begin tot het einde hier op aarde, verheven.

Dierbare Heiland, mochten we in Zijn school leren, zoals Esther in de school van Mordechai, type van Hem in Zijn vernedering en in Zijn verheerlijking, van hem geleerd heeft. Ook zij komt met een maaltijd tevoorschijn, en is ogenschijnlijk hierin niet beter dan haar voorganger. Het kardinale verschil echter ligt hierin, dat zij zegt: ‘...Als het de koning goeddunkt, laat de koning dan vandaag met Haman naar de maaltijd komen die ik voor hem heb aangericht’ (hfdst. 5:4 en 8).

Vasthi maakt een maaltijd voor de vrouwen van het koninklijk huis van de koning Ahasveros, zegt ons vs. 9. Is het aanrichten van een dusdanige maaltijd hoogmoed, het zich er toe laten verleiden aan zulk een maaltijd te gaan aanzitten is zwakheid. Vandaar dat er staat dat ze de maaltijd voor de vrouwen maakte. In Galaten 2 zien we in Barnabas zulk een zwakheid, in Paulus echter de volle kracht van het weigeren aan een maaltijd aan te zitten, waar het vlees, zij het in zijn beste vorm, de ereplaats heeft en het middelpunt is.

Geen wonder dat koningin Vasti weigert, voor het aangezicht van de koning gebracht te worden met de koninklijke kroon, om aan de volken en de vorsten haar schoonheid te tonen. Ze begreep heel goed dat de inwilliging van dit verzoek inhield dat niet zij, maar de koning het middelpunt zou zijn, juist in dat tonen van haar schoonheid. Ze begreep heel goed dat het met haar was zoals met Jeruzalem, waar de Heer Jahweh tegen zegt in Ezech. 16:11-

14: 'Ik tooide u met sieraden. Ik deed armbanden om uw polsen en een ketting om uw nek. Ook deed ik een ring door uw nerus, oorbellen aan uw oren en zette een sierlijke kroon op uw hoofd. Zo werd u getooid met goud en zilver. Uw kleding was van fijn linnen en zijde, en voorzien van kleurrijk borduurwerk. Meelbloem, honing en olie at u. U werd buitengewoon mooi, en werd geschikt voor het koningschap. Van u ging een naam uit onder de heidenvolken vanwege uw schoonheid, want die was volmaakt door Mijn glorie, die Ik op u gelegd had, spreekt de Heere HEERE'

Maar laten we niet te misprijzend de persoon van koningin Vasthi blijven beschouwen, maar in haar gedrag datgene zien wat de Gemeente in de grond van de zaak ook uit pure hoogmoed heeft gedaan: geweigerd haar schoonheid, die ze van haar hemelse Heer ontvangen had, aan de volken te tonen. Zichzelf het middelpunt van de maaltijd gemaakt, zoals ook Jeruzalem, waar we in Ezechiël van lazen, wat het gedaan heeft.

Is het nodig dat ik het thema uitwerk? Is het niet zo dat als de Gemeente slechts die heerlijkheid had vertoond, die een Stefanus voor de Raad vertoonde, de echte heerlijkheid, haar door de Heer Jezus (die in Hd. 6-7 eerst de geest van Zijn dienstknecht ondersteunt en die geest dan ontvangt) gegeven, niet zij maar Hij degene was geweest, waar alle heerlijkheid op zou terugvallen? Dat dan Hand. 7:54 vv. niet alleen aan Stefanus, maar ook aan de Gemeente (waar hij het prototype van is zoals ze had moeten zijn in haar hemelse openbaring) zou zijn bewaarheid geworden?

In plaats hiervan is de Gemeente zelf het middelpunt geworden. En zichzelf tooiend met Griekse filosofie en Joodse traditieer is zij het middelpunt geworden en heeft aan de bedeling van het Koninkrijk der hemelen de vorm gegeven van een boom, waarin de vogelen des hemels komen en nestelen in zijn takken, Mt. 13:32. En als we de theologische werken van al de gasten, die aan haar maaltijd aanzitten en de heerlijkheid van die 'boom van het Christendom' zoals men ze noemt bezingen, zouden verzamelen, zou een pakhuis te klein zijn.

Inmiddels is dit verzoek van de zijde van de koning niet zonder de nodige ernst en plechtigheid overgebracht. De zeven kamerlingen, dienende voor zijn aangezicht, hebben het verzoek overgebracht, en er wordt in vs. 12 uitdrukkelijk gezegd dat ze weigert te komen 'op het woord van de koning, overgebracht door de kamerlingen'. Het herinnert ons aan de zeven Brieven van de apostel Paulus, van de gemeente van Rome tot en met de Brieven die aan Thessalonika zijn gericht. Nog geen maand geleden werd ik op een conferentie er aan herinnerd, dat een van de laatste overdenkingen van de getrouwe br. Samuel Prod'hom te Lausanne de drie keer 'dan' van resp. Rom. 12:1, Ef. 4:1 en Kol. 3:1 beklemtoonde: op grond van de in elke Brief in de voorgaande hoofdstukken genoemde zegeningen een oproep om een openbaring, in overeenstemming met al die 'heerlijkheid, die Ik op u gelegd had' aan de dag te leggen.

Als dan de koningin Vasthi geweigerd heeft aan het verlangen van haar heer te voldoen wordt er in vs. 13 een raad bijeengeroepen en gaat de koning in overleg met zijn 'wijzen, die de tijden kenden', en worden er in vs. 14 de zeven raadslieden genoemd, die het dichtst bij hem waren. Het herinnert ons aan wat we in Openb. 4:5 lezen: 'en zeven vurige lampen brandden vóór de troon, welke de zeven Geesten van God zijn'.

(Deze dingen doen er ons aan denken, dat wanneer de Gemeente ontrouw is geworden en zij als koningin afgezet moet worden, we niet meer zoals in de brieven van Paulus op het vlak van de verkiezing en de raadsbesluiten in Christus voor de tijden der eeuwen zijn, maar op het vlak van de troon en de raad van God in de Openbaring.)

Als het gaat om de roeping en de toebereiding van de bruid zien we de Heilige Geest niet vóór de troon, in Zijn zevenvoudige hoedanigheid (vgl. Jes. 11:2) maar hier op aarde in het karakter van de getrouwe Knecht, Die nu aan Christus (als aan de ware Boaz) vertelt de uitingen in de gelovigen, die getuigen van het leven Gods dat zij deelachtig geworden zijn, en straks aan Hem als aan de ware Izaäk 'al de zaken zal vertellen, die hij gedaan heeft', met betrekking tot de bruid met haar hemelse roeping.

Gaat het echter om de Gemeente, die gefaald heeft in haar verantwoordelijkheid, zoals Openb. 2-4 het ons leert, en die straks als de valse bruid geoordeeld zal worden, (Openb. 17). Dan zien we de Heilige Geest niet meer in het karakter van 'Knecht' in het Oude Testament, van 'parakleet' in de geschriften van Johannes in het Nieuwe Testament, en in beide karakters op aarde, maar als de 'zeven vurige lampen brandend vóór de troon' in de hemel. Gaat het dan, d.w.z. na de invoering van de Gemeente in het Vaderhuis, over 'uitzending' van de Heilige Geest hier op aarde dan is het met het oog op de 'herstelling van alle dingen', de 'wedergeboorte' hier op aarde, en niet meer in verband met de Gemeente.

'Toen werd de koning verschrikkelijk kwaad en hij ontstak in woede' lezen we in vs. 12. We kunnen ons gauw van dit vers afmaken door uit het boek Esther op te maken dat koning Xerxes, ons uit de Griekse geschiedenis zo goed bekend, een lichtontvlambaar karakter gehad moet hebben, en kunnen mogelijk nog wel gemeenschappelijke trekken vinden tussen wat hier van hem gezegd wordt en wat de Griekse schrijvers ons van hem meedelen tijdens zijn veldtocht tegen Griekenland.-Voor ons is het in deze profetische beschouwing ernstig te bedenken hoe de handelwijze van de Gemeente de toorn van God moet opwekken. 'Daarom zullen haar plagen op één dag komen: dood en rouw en honger, en met vuur zal zij verbrand worden; want sterk is de Here God, die haar oordeelt' zegt Openb. 18:8. Maar God handelt niet overhaast, en God gaat te rade over de ontrouw in de Gemeente bij Zichzelf, in de Drie-enige Godheid. 'Met wie heeft Hij raad gehouden, die Hem verstand zou geven, en Hem zou leren van het pad des rechts, en Hem wetenschap zou leren, en Hem zou bekend maken de weg van het veelvoudige verstand?' lezen we in Jes. 14:3.

En in het vers daarvoor wordt gezegd: 'Wie heeft de Geest des Heren bestuurd, en wie heeft Hem als zijn raadsman onderwezen?'. En diezelfde Drie-enige God, Die in Gen. 1 zegt: 'Laten Wij mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis', houdt hier in Esther 1 in type raad betreffende het lot van een ontrouwe Gemeente. Hij, de Drie-enige God, Die in Zijn raad in Gen. 1 heeft gesproken over die schepping, die zou zien op dat wonderbare geheim: Christus en de Gemeente, gaat andermaal in beraad, opdat niet de manifestatie van dat heerlijk geheim in de openbaring van de vrouw tegenover de man, aangewakkerd door het slechte voorbeeld, teniet gedaan zal worden. 'Het antwoord van de koningin zal namelijk alle vrouwen bereiken, zodat ze minachtend zullen neerkijken op hun man en zeggen: koning Ahasveros zei dat men koningin Vasthi bij hem moest brengen, maar ze kwam niet. Op deze dag zullen de vrouwen van de vorsten van Perzië en Medië die het antwoord van de koningin hebben gehoord, ook zo spreken tegen alle oversten van de koning, en er zal genoeg reden

tot verachting en ergernis zijn'. Aan de vooravond van het 1000-jarig Rijk is het ten opzichte van de overheden en de machten in de hemelse gewesten noodzakelijk dat zij zien wat het lot is van een ongehoorzame, afvallige bruid, zoals zij nu in de Gemeente de veelvoudige wijsheid van God zien.

Hetgeen God vóór Zich heeft aan het begin van de zesde scheppingsdag, als Hij zegt 'Laten Wij mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en laten zij heersen over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht, over het vee, over heel de aarde en over al de kruipende dieren die over de aarde kruipen' en dit met het oog op het 1000-jarig Rijk, zal door de ontrouw van de Gemeente niet geschaad worden. De rook van de valse bruid, de grote hoer, 'stijgt op tot in alle eeuwigheid' als een waarschuwend teken gedurende het ganse regeringstijdperk van Christus. 'Wanneer dit bevel van de koning gehoord zal worden, dat hij uitvaardigt in heel zijn koninkrijk – want het is groot- dan zullen alle vrouwen eerbied hebben voor hun man, van de hoogste tot de laagste' (vers 20).

En als straks 'het heil en de kracht en het koninkrijk geworden zijn van onze God en het gezag van Zijn Christus', Openb. 12:10, kan daar in elke sfeer van dat koninkrijk en bij elke familie van zalige deelhebbers aan dat koninkrijk gelezen worden wat we in het laatste vers van ons hoofdstuk vinden: 'en hij zond brieven aan alle gewesten van de koning, aan elk gewest in zijn eigen schrift en naar elk volk in zijn eigen taal, dat elke man heer en meester moest zijn in zijn huis en overeenkomstig de taal van zijn volk moest spreken'.

Dit schijnbaar geheimzinnige bevel, vooral wat het laatste deel betreft, dat straks aan allen, van de bovenste tot de onderste lagen van het koninkrijk, bekend gemaakt zal worden, kennen wij nu al, ja moeten wij op apostolisch, rechtstreeks van Christus komend bevel nu reeds kennen. De apostel zegt in 1 Kor. 3:11 uitdrukkelijk: 'Maar ik wil dat gij weet dat Christus het hoofd is van iedere man, en de man het hoofd van de vrouw, en God het hoofd van Christus'.

De Heer geve ons, broeders en zusters, mannen en vrouwen, de genade niet alleen het te kennen, maar de werkelijkheid er van aan hemelse en aan aardse toeschouwers te openbaren.

Esther 2.

Dit hoofdstuk is heel belangrijk voor het goed begrijpen van het vervolg. Wij vinden hier namelijk Mordechai als de grote verdrukte (zijn naam betekent: bittere of bitterheid), die eerder dan Esther de positie verstaat van het lijden met zijn volk onder de macht van de tegenstander en in de tuchtigende regeringswegen van God, maar die Esther invoert in dat lijden. Die haar leert, als type van Christus 'in hun benauwdheid benauwd te zijn'.

Dit is een overweging waard. Nooit en nergens in de Schrift zullen we één plaats vinden, waarin de Heer ons of zijn aardse volk leert of er toe beweegt, met Hem in Zijn verzoenend lijden en sterven onder het oordeel van God in te treden. Het is onmogelijk, het zou voor ons als voor Israël een eeuwig verderf betekenen, zodra we de beker van dat lijden aan onze lippen zouden brengen. Dat is de kracht van de vraag die de Heer aan de zonen van Zebedeüs voorlegt: 'Kunt u de drinkbeker drinken, die Ik zal drinken?', (Matth. 20:22). Als ze dan in hun onwetendheid en zelfoverschatting antwoorden: 'wij kunnen', gaat de Heer op de betekenis van deze vraag niet verder in, maar daalt hij in Zijn neerbuigende goedheid tegenover de Zijnen af tot een 'lager' soort van lijden, als Hij tot hen zegt: 'Mijn drinkbeker zult u wel drinken'.

Volkomen in overeenstemming met het karakter van b.v. Ps. 69, waar we geen verzoenend lijden van de Heer vinden, maar waar Hij wel intreedt in het lijden van Israël onder de straffende hand van God, waar Hij Israëls dwaasheid en schulden erkent en er Zich mee verenigt, en waar Hij tenslotte in vs. 27 zegt: 'Want wie U geslagen hebt, vervolgen zij, en zij spreken spottend over de smart van wie U verwondde'. Hier vinden we in schone harmonie Gods geslagene, Christus, en Gods verwondenen (het verdrukte overblijfsel), beide de hand van God in Zijn regeringswegen erkennende, de kracht ervan voelende, doch tevens zich wel bewust van het aandeel, dat de vijanden van ganser harte in deze smarten hebben: zij vervolgen Christus en zij spreken spottend van de getrouwen straks in Jeruzalem.

Deze vijanden hebben totaal geen hand in het spel als het om de drie uren van verlatenheid onder het oordeel van God gaat. Wij kunnen er niet in mede lijden, en het geeft geen aanleiding tot wraakroep over de vijanden: louter zegeningen zijn het gevolg van dat unieke lijden dat alleen de Zoon van God Zelf kon ondergaan.

Vandaar, om op Esther 2 terug te komen, dat er geen voorbereiding (als hier in hfdst. 2 bedoeld) nodig en mogelijk is om tot het kruis te komen en daar ons einde onder het oordeel van God te vinden in hetgeen onze dierbare Heiland voor ons heeft ondergaan. Wel echter is voor alle soort van lijden, waarin wij met Christus mogen intreden, een voorbereiding van de zijde van de Geest van Christus nodig.

Er is verschil tussen de positie van Esther en die van het door Haman ten dode opgeschreven volk. Niet de Joden op de burcht Susan zijn gedoemd deelgenoot van dat lijden te worden. Niet van hen wordt gevraagd, zich met de gevoelens van Mordechai één te maken en het volle gewicht van het ogenblik op hun schouders te nemen. Dit wordt alleen van Esther gevraagd, zoals straks maar een héél klein gedeelte van Israël, zelfs een heel klein gedeelte van de Joden, n1. het verdrukte, ingesloten overblijfsel in Jeruzalem in de gevoelens van Christus in Zijn lijden onder de hand van God (en van Satan) in Zijn straffende regeringswegen met Zijn volk zal intreden. Natuurlijk bedoel ik hiermee niet dat ooit één mens zelfs in dit lijden

zo zal kunnen intreden als Gods Gezalfde, Zijn geliefde Zoon dat kon. Alleen Hij was 'in al hun benauwdheid benauwd' Jes. 63:9.

Deze voorbereiding tot dit lijden brengt ons vanzelf naar het eerste Boek van de Psalmen, waar we de voorbereiding tot dit lijden in de school van de Geest van Christus, als ik het zo zeggen mag, vinden. En we zullen dan ook ongetwijfeld punten van overeenstemming moeten vinden tussen ons hoofdstuk en dit eerste Psalmenboek.

In vs. 2 geven de hovelingen van de koning, die hem dienen, hem de raad om voor zich jonge dochters, maagden, schoon van aangezicht te laten zoeken. (De tijd op aarde van het maagdom van de Christenheid is ten einde, Mt. 25:1-13, 2 Kor. 11:2, Er gaat nu een ander maagdom hier op aarde in).

Wat is in de Schrift de betekenis van maagdom? Het wil zeggen, het zich onthouden van geslachtsgemeenschap vóór het huwelijk, en wanneer men wel geslachtsgemeenschap vóór het huwelijk heeft, is men niet maagdelijk meer.

We vinden dan ook dat de eerste Psalm al direct de man beschrijft, die welgelukzalig is als hij straks dat ware maagdom aan de dag zal leggen: 'die niet wandelt... noch staat... noch zit...'. In dit maagdom treedt Christus volkomen in, nadat Hij zich in Ps. 16 bij dit getrouwe overblijfsel gevoegd heeft, als Hij in Ps. 17 zegt: 'Wat de daden van de mens betreft, ik ben overeenkomstig het woord van Uw lippen op mijn hoede geweest voor de paden van de geweldadige'. In vs. 11 kan Hij dan de getrouwen met zich verenigen in de uitdrukking: 'onze schreden'.

Dat er hier in Esther 2 een geheel nieuwe weg en dienst voor God geopend wordt vinden we ook weergegeven in de term 'hovelingen' van vs. 2. vg1. Mark. 16:5 en div. passages in het O.T.

De voorbereidingen om aan de wensen van de koning te voldoen worden ons in de eerste vier verzen beschreven. Dan treedt in vs. 5 de Heilige Geest opeens naar voren met de spontane voorstelling van de man van Gods raadsbesluiten in dit boek. Niet Esther, niet Haman, maar Hij staat op de voorgrond. Hoe kan het anders, want Hij vervult al Gods gedachten, geheel Zijn hart. Zijn naam spreekt van bitterheid, zodra Hij hier het aardse toneel betreedt. En kon het anders? Daar in de schoot van de Vader, waar Hij verkeerde van alle eeuwigheid af, was geen bitterheid. Ze was op het toneel der zonde. En om de zonde en door de hand van zondaars zou Hij bitterheid smaken. Maar Hij is 'zoon van Jaïr' — 'God verlicht'. Licht zou er geworpen worden op iedere mens door Zijn komst in de wereld. 'Zoon van Simeï, zoon van Kis' — de namen die spreken van Zijn roem en Zijn kracht. Doch die ons ook herinneren aan het licht, het heil en de kracht die Hij als de afhankelijke Mens bij God zou vinden, waar ons Psalmen als 3—7, 9—13, 17-18 en vele volgende in het eerste boek der Psalmen van spreken.

Tevens is Hij de ware Benjaminit, de zoon van Gods rechterhand, Ps. 8, 20-21.

En dan staat er tenslotte in vs. 6 een merkwaardige bijzonderheid van hem. Velen laten dit vers op Kis, zijn overgrootvader, slaan, en in werkelijkheid, daar er minstens 130 jaar tussen de genoemde wegvoering en dit tijdstip liggen, was het zijn overgrootvader Kis dan ook, die weggevoerd was. Maar hier stelt geloof ik de Heilige Geest het ons zo voordat (in zijn grootvader Kis) Mordechai zelf 'weggevoerd was van Jeruzalem met de gevangenen, die met Je-

chonia, koning van Juda, waren weggevoerd'. Hij neemt zijn plaats in met hen, waar God in Jer. 24:5 van zegt 'Zo zegt de HEERE de God van Israël: Zoals die goede vijgen, zo zal Ik de ballingen van Juda, die Ik uit deze plaats heb weggestuurd naar het land van de Chaldeeën, kennen ten goede. Ik zal Mijn oog op hen gericht houden ten goede en Ik zal hen naar dit land doen terugkeren. Ik zal hen bouwen en niet afbreken. Ik zal hen planten en niet wegrukken. Ik zal hun een hart geven om Mij te kennen, dat Ik de HEERE ben, en zij zullen Mij tot een volk zijn en Ik zal hun tot een God zijn; want zij zullen zich tot Mij bekeren met heel hun hart' (Jer.24:5-7). (Met hen maakt de ware Mordechai Zich één. Hij voegt Zich profetisch bij hen in Ps. 16, als Hij gedoopt wordt in de Jordaan, en zegt van hen, die Hij de heiligen op de aarde noemt, en de heerlijken: 'In hen is al mijn vreugde', Ps. 16:3. Ze beweren niet op enige zegen aanspraak te hebben, maar werpen zich in hun staat van zwakheid en krachteloosheid onder de gevolgen van Israëls zonden, van hun zonden, geheel en al op Gods barmhartigheid. Ze zeggen in Ps. 136:23 dat 'Die aan ons dacht in onze nederige staat', en met Maria in Lk. 1:48 dat Hij 'de geringheid van zijn slavin heeft aangezien'. Ze zijn de ware 'mirten in de diepte' van Zach. 1:8. Maar wonder van genade, tussen hen, deze zwakkelingen en vernederden, staat 'de man, rijdende op het rode paard'. Staat de ware Mordechai, die straks aan het hoofd van deze vernederden en verootmoedigden ter overwinning zal rijden.

Vooreerst echter is het nog niet zo ver. Zijn eerste taak tussen deze mirten is niet hen naar de overwinning te voeren maar hen 'op te voeren'. „Hij was het die Hadassa ('de mirte'), dat is Esther, de dochter van zijn oom, opvoedde', vs. 7. Zien we hier niet onze Heiland, Die in het Boek der Psalmen, in 34:12 zegt: 'Kom, kinderen, luister naar mij, ik zal jullie de vreze des HEEREN leren' ? Hoe leert Hij die kinderen, de ware 'kinderen der wijsheid', Math. 11:19, die de wijsheid rechtvaardigen, eerst in de doop van Johannes, waarin zij hun positie voor God erkennen, dan in het zich stellen onder het onderwijs van de ware Mordechai, ware David? Hij leert ze uit de ervaringen die Hij Zelf in zijn weg van smaad en verachting van de kant van de mensen heeft opgedaan. Hij leert ze als de ware David 'die zijn gezicht had vertrokken bij Abimelech, die hem verdreef, zodat hij ervandoor ging', Ps. 34:1. Hij leert hen te zien op diezelfde Jahweh, Die Hij gezocht heeft, tot wie Hij geroepen heeft. En Hij zegt het van hen in dezelfde verrukking waarin Hij van hen in Ps. 16 zei dat in hen, al zijn lust was: 'Zij zagen naar Hem uit, ja, stroomden op Hem aan; en hun gezicht werd niet rood van schaamte'. Zo ziet Hij in hen de ware Hadassa, de ware Esther 'mooi van gestalte en knap om te zien'.)

'En toen haar vader en moeder gestorven waren, had Mordechai haar als dochter aangenomen'.. Hoe herinnert ons dit aan de woorden van Ps. 27 'Want mijn vader en moeder hebben mij verlaten, maar de HEERE zal mij aannemen'. Zo is het straks met het overblijfsel. Ze zeggen tot God in Jes. 63:16 'Toch bent U onze Vader, want Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet. U, HEERE, bent onze Vader; onze Verlosser van oude tijden af is Uw Naam'. Ze erkennen dat de banden naar het vlees die ze met de vaders hadden voor hun van geen nut zijn. Er moet een Ander zijn Die hen in hun verlatenheid „aanneemt" en dat doet Jahweh in de Persoon van Zijn Gezalfde, van Christus.

Zo treedt Ester voor de koning Ahasveros. Zo treedt het gelovig overblijfsel voor de aandacht van God in Zijn regeringswegen met deze aarde en wordt het door God verheven en erkend. In de getrouwen van de laatste dagen erkent God Jeruzalem nog voor de grote verdrukking over haar komt, want we lezen in Openb. 11:2 dat de volken 'en zij zullen de heilige stad ver-

treden, tweeënveertig maanden lang'. Het Boek van de Psalmen geeft dan ook een terugblik op de situatie in het eerste, als de gelovige Israëliet in 42:5 zegt: 'Hieraan denk ik en ik stort mijn ziel in mij uit: hoe ik meeging in de stoet en met hen optrok naar Gods huis, onder luide vreugdezing en lofliederen: een feestvierende menigte'.

Dat is Esther, die 'bij hem meer genade en gunst verwierf dan alle andere meisjes en hij zette de koninklijke diadeem op haar hoofd en maakte haar koningin in de plaats van Vasthi' vs. 17.

Niet voor niets zeggen de getrouwen dan ook aan het begin van Ps. 79 'O God, heidenvolken zijn in Uw eigendom gekomen, zij hebben Uw heilige tempel verontreinigd, zij hebben Jeruzalem tot een puinhoop gemaakt'.

En ook in deze weg van beproeving, n1. eerst door God verheven en openlijk erkend te worden en daarna de bitterste vernedering en verdrukking te ondergaan, worden ze onderwezen en hebben ze de sympathie van Hem, Die hetzelfde als Mens hier op aarde heeft onderzocht. Hij zegt in Ps. 102:10-11 'Want ik eet als brood, wat ik drink, meng ik met tranen, vanwege Uw gramschap en Uw grote toorn, want U hebt mij opgetild en weer neergeworpen'. Als Messias op aarde was Hij door Jahweh verheven, eerst in Joh. 11 aan het graf van Lazarus, dan in Joh. 12 bij de intocht in Jeruzalem en het bezoek van de Grieken, die Hem wensten te zien. Daarna volgde Zijn nederwerping door dezelfde hand, in Gods regeringswegen met Zijn volk en met Hem, Die vrijwillig de plaats van dit volk in die wegen voor Hem innam.

In Hegaï, de hoveling van de koning, de bewaarder van de vrouwen, die zich met Esther bezighoudt en haar voorbereidt voor de ontmoeting met de koning, zien we ongetwijfeld een beeld van de Geest van Christus, werkend aan het overblijfsel en haar tooiend met die schoonheden die haar in het oog van Jahweh zo liefelijk maken. We vinden bij Esther een volmaakte onderwerping aan de richtlijnen en voorbereidingen van deze hoveling, zo zelfs dat als in vs. 15 het haar beurt is om tot koning te komen 'zie niets anders verzocht om mee te nemen dan wat Hegaï, de hoveling van de koning, de bewaarder van de vrouwen, zei'.

Zien we ook hier geen wonderbare gelijkheid tussen het overblijfsel en haar Heer en Messias? Hijzelf begeerde als de afhankelijke Mens op aarde slechts één ding, en zocht dat éne: 'Dat ik wonen mag in het huis van de HEERE, al de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid van de HEERE te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel', Ps. 27:4. Op die wijze is het dat Hij als de volmaakte Mens 'door de eeuwige Geest zichzelf vlekkeloos aan God heeft opgeofferd', Hebr. 9:14. Want dit vlekkeloze opofferen slaat op hetgeen wat aan het eigenlijke verzoeningswerk vooraf is gegaan; de offerande zelf, de 'slotakte' vinden we in Hebr.7:27 'dit deed Hij eens voor altijd, door Zichzelf op te offeren'.

Vlekkeloos, in alles de leiding van de eeuwige Geest volgend, is het dat Hij naar het altaar treedt, om daar offer, offeraar en priester in Zijn wonderbare, ondoorgrondelijke Persoon te verenigen.

Op bevel van Mordechai geeft Esther 'haar volk en haar afkomst niet te vertellen', vs. 10 en 20. Op de bestemde tijd zal ze dit doen: in hfdst. 7:3-4 haar volk, in 8:1 haar afkomst: 'want Esther had verteld, wat Mordechai voor haar was'. Het herinnert ons aan wat we in Mark.

8:30 lezen: 'En Hij gebod hun streng dat zij het niemand zouden zeggen (dat hij de Christus was)'. De tijd van Zijn verwerping was ingegaan, en Zijn opvoeding van Hadassa, van het overblijfsel, die historisch begint bij Zijn onderwijs aan de discipelen tijdens Zijn omwandeling op aarde, bereidt hen voor op een tijd van verwerping, niet van openlijke erkenning van Hem en Zijn rechten, en van hun positie van heerlijkheid hiermee verbonden,

Maar de tijd van de erkenning komt eenmaal, ook straks voor het overblijfsel, met name in het Boek der Psalmen. Tot zolang echter zwijgt Esthers mond bij de koning Ahasveros niet over Mordechai: 'En deze zaak werd bekend bij Mordechai en hij vertelde dit aan Esther, de koningin, en Esther zei het tegen de koning namens Mordechai. Toen de zaak onderzocht werd, en juist bevonden, werden zij beiden aan een galg gehangen. En in de tegenwoordigheid van de koning werd dit in de kronieken opgetekend' vs. 22-23.

Hoe herinnert ons dit aan de oefeningen die we in Ps. 20-21 vinden. Het overblijfsel spreekt tot Christus over Jahweh, tot Jahweh over Christus. De dag van de benauwdheid moet nog komen (20:1), evenals hier in hfdst. 2 voor Esther de dag van de benauwdheid nog moet komen. 'Moge Hij aan al uw graanoffers denken en uw brandoffer tot as verteren', zeggen ze in vs. 4. In deze offervaardigheid kennen ze Hem, tot wie ze in de volgende psalm, in het lied van de geliefde, Ps. 45, zeggen: 'U hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid', (vs. 8) Zo spreken ze tot Hem, en tot Jahweh over Hem, in het misschien nog eerst vage, maar door de Heilige Geest steeds helderder wordend besef, dat al die weldaden, die Hij tijdens Zijn leven op aarde heeft geopenbaard, niet verloren zijn in hun erkenning en beloning, maar 'in de kronieken opgetekend zijn, in tegenwoordigheid van de koning'. Ze spreken in Ps. 20:10 de voor ons zo dierbare Jezusnaam voor God uit als ze zeggen: 'HEERE, verlos'!, want Jezus is in het Hebreeuws Jeschua of Jozua, 'Jahweh is behoud'. En op de kostbaarheid van die Naam, die ze in Hoogl. 1:2 erkennen als 'een uitgegoten zalfolie', vragen ze om verhooring door 'die koning', met die 'lieflijke Naam' ten dage van hun roepen — een dag, die nog komen moet in Ps. 20:10.

Hebben wij, gelovigen van deze tijd, met zegeningen die ver boven die van Esther en bet overblijfsel uitgaan, ook iets van deze gezegende ervaringen gemaakt? Er wordt in ons midden veel geschermd met de term 'bidden in Jezus Naam'. Hebben wij ooit tot God gesproken, God dingen verteld in de kracht en de geur van Jezus Naam? Ze Hem verteld alsof Hij ze gedaan had, neen Hem verteld dat Hij ze gedaan heeft, en dat in de voorstelling aan God, de Vader, van al de lieflijkheid die de Vader in Hem zag toen Hij op aarde was en nu in Hem ziet?

In hfdst. 6:2-3 wordt op deze gebeurtenis teruggerepen en ontvangt Mordechai de beloning. Maar in hfdst. 2 vormt Esther een schakel, zij het een kleine, via de kronieken tot die beloning. Is het ons wat waard, als straks de Heer Jezus het volle loon op al Zijn strijd zal ontvangen, in onze gebeden in Zijn Naam ook zo'n kleine schakel geweest te zijn? Ik voor mij zeg: het is mij meer waard dan een eigen beloning te ontvangen.

Esther 3.

Het is voor de meeste uitleggers van dit boek niet moeilijk in de eerste twee hoofdstukken, en ook weer in de laatste, in Ahasveros een beeld te zien van God in Zijn soevereiniteit. Maar hier in hfdst. 3 dit beeld door te trekken stuit voor velen op grote bezwaren, Wat te beginnen in dat geval met bijv, vs. 15 'De koning en Haman zaten te drinken'?

Toch moet dit beeld doorgetrokken worden, willen we de zin van dit Boek verklaard hebben. De Heilige Geest distantieert ons niet van de richtlijnen, die Hij ons in de eerste twee hoofdstukken zo duidelijk geeft. De vraag is alleen: hoe laat Hij ons God in dit hoofdstuk zien? En dan is het antwoord, tevens de sleutel: als Diegene, Die in de wegen, die Hij met Zijn volk gaat, en in het lijden, dat Hij over dat volk laat komen, schijnbaar één is in samenwerking met zijn vijanden en haters.

Zo ziet het overblijfsel het dan ook in boek van de Psalmen. Als daar de nood in het land op zijn hoogst is, als daar, zoals de Heer Jezus het in Math. 24 zegt 'grote verdrukking zal zijn, zoals er niet geweest is vanaf het begin van de wereld tot nu toe, en ook niet weer zijn zal' zeggen ze in Ps. 42:7 'Watervloed roept tot watervloed, terwijl uw waterkolken bruisen' Niet: bij het gedruis van de legermachten van antichrist en hoofd van het Romeinse Rijk.

En dan volgt datgene wat de kern, het doel is van dit gehele boek Esther: Christus maakt Zich één met dit verdrukte overblijfsel ook in deze zienswijze van de dingen: 'al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan'. Zo ziet en erkent Hij de macht van de vijanden, van hen, die door de 'overste der wereld' voortgeleid worden in hun haat tegen Hem, ja de macht van hem zelf, die 'het geweld van de dood had'.

Wat we in vs. 1 met Haman zien gebeuren is in lijnrechte tegenspraak met wat Bileam honderden jaren tevoren had geprofeteerd: 'Water stroomt uit zijn emmers, zijn zaad krijgt veel water; zijn koning wordt boven Agag verheven en zijn koningschap verheft zich', Num. 24:7. Kennelijk gaat de loop van de geschiedenis tegen al datgene in wat God voorzegd had in Zijn raadsbesluiten over Israël en over het huis van David. Het probleem van Ps. 89. Agag wil zeggen: 'Ik zal overtreffen, te boven gaan'. Welnu, het lijkt er op of door dit soevereine besluit van de koning Ahasveros (er wordt ons niet gezegd dat Haman zelf er enige aanleiding toe gaf) de betekenis van de naam Agag vervuld wordt. Maar God, die met eerbied gesproken van woordspelingen en naamsvervullingen houdt, zal zorgen dat deze naam op andere wijze vervuld wordt, en de laatste Agagiet en zijn tien zonen zullen aan de galg 'overtreffen, te boven gaan'.

Onze gedachten worden bij de beschrijving van Hamans gedachten, woorden en daden in dit hoofdstuk heengetrokken naar wat we over de antichrist lezen in Dan. 11:36. 'Die koning zal handelen naar eigen goeddunken' - hier in Ester 3:11 lezen we 'En de koning zei tegen Haman: Laat het zilver u geschonken zijn, en het volk, om daarmee te doen wat goed is in uw ogen'. In Dan. 11:36 lezen we: 'Hij zal zich verheffen en groot maken boven alle god' - in Ester 3:2 staat: 'En alle dienaren van de koning, die in de poort van de koning waren, knielden en bogen zich voor Haman neer'. Dan. 11:36 'Hij zal voorspoedig zijn' - het zo juist geciteerde vs. 1 van ons hoofdstuk. Maar dan tenslotte: 'tot de gramschap voltrokken is. Want wat vast besloten is, zal gebeuren'. Daar hebben we de betekenis van die naam Hammedatha, de vader van Haman. Het betekent volgens Jackson in zijn Dictionary „measurement." Het

spreekt van een toegemeten maat, die helemaal niet bepaald wordt door iets aan of in hem, maar die alleen te maken heeft met de over Gods volk besloten tijd van gramschap. En het is die gramschap, die Christus, Zich één makend met dat volk, gedragen heeft, en dus is uiteindelijk die maat door God vastgesteld in de duur van Zijn lijden.

Als er hier in vs. 2 'neerbuigen' voor Haman gesproken wordt is dat die 'proskuneo' die we in Mt. 4:10 en andere plaatsen in het N.T. vinden, de voetval voor de Perzische vorst.

Als er hier in vs. 2 staat, dat de koning geboden had dat men zou knielen en neerbuigen voor Haman, wil dat natuurlijk niet zeggen, dat de aanbidding van de antichrist en van het beeld van het beest dat hij zal oprichten, door God verordend is. Maar het doet ons denken aan wat God tot Zacharia zegt in hfdst. 11:15-16 van zijn profetie: 'De HEERE zei tegen mij: Neem u nogmaals de uitrusting van een dwaze herder. Want zie, Ik zal een herder in het land doen opstaan, enz. ' Het is datgene wat in het boek der Psalmen het overblijfsel erkent in 66:12 'U had de sterveling over ons hoofd doen rijden', volgens de voetnoot in de Franse vert. J.N.D. te paard rijden, als in 68 :8 '..toen U voortschreed door de wildernis'.

Eén echter is er Die niet knielt en Zich niet neerbuigt. Het is in type die Ene Die aan het einde van de 40-daagse verzoeking in de woestijn weigerde de proskuneo, de voetval, voor de Satan te maken en Die, als de Satan in de hof Gethsemane terugkeert, nadat hij voor een tijd van Hem geweken is, weigert de beker uit zijn hand te aanvaarden. En dat, terwijl Hij wist dat de duivel het geweld van de dood had, en dat Hij op zijn gebied zou komen, daar 'voor ons allen zou overgegeven worden' waar Satan vrij spel had en kon handelen naar de macht, die hij bezat. Waar God voor Zijn knecht Job een rigoureuze beperking van die macht had gemaakt toen Hij tot de Satan zei: 'Zie, alles wat hij heeft is in uw hand; alleen naar hemzelf mag u uw hand niet uitsteken' (Job 1:12), doch waar er voor Hem geen ontkoming was. Hij zegt het in Joh. 18:11 'De drinkbeker, die Mij de Vader gegeven heeft, zal Ik die niet drinken?' en in Ps. 22:16 'U legt mij in het stof van de dood'.

Wonderschoon is wat we aan het slot van vs. 4 lezen 'want hij had hun verteld dat hij een Jood was'. Zo diep heeft onze Heiland Zich tot ons neergebogen, zó Zich met ons één gemaakt. In Joh. 4 verlaat Hij als de verworpene Judea, en ontvangt in het land van de Samaritanen van de Vader een geschenk 'boven de broeders'. Maar Hij verloochent de band met Zijn volk, de Joden niet. Hij is voor de Samaritaanse vrouw 'een Jood' en aanvaardt die naam, als Hij in vs. 22 tot haar zegt: 'U aanbidt, wat u niet weet, wij aanbidden, wat wij weten; want het heil is uit de Joden'.

En in de Psalmen 42 en 43 handhaaft de getrouwe Israëliet van het overblijfsel zijn ware karakter van 'Jood, d.i. Godlover', als hij in beide Psalmen het zegt: 'Ik zal God nog loven'. In Job2:3 zien we Job als het type van het ware overblijfsel dat zijn Jeschurun-karakter handhaaft te midden van de beproeving: 'Hij houdt nog steeds vast aan zijn vroomheid'. Hier in Ps. 42 en 43 handhaven zij hun ware 'Joods' karakter. Maar hoe kunnen ze in het oog van een heilig en alziend God dit dubbele karakter handhaven als het niet is in de Persoon van Christus, de ware Jeschurun en de ware 'Jood' - onaantastbaar - in zijn integriteit en in zijn karakter van Godlover?

En dan krijgt het Joodse volk, dat door Haman met Mordechai onder het vonnis van de dood

wordt gelegd, in vs. 6 de bijzondere naam 'het volk van Mordechai'. Als eerst in vs. 4 Mordechai zich als Jood heeft bekendgemaakt, wordt in het zesde vers dit volk door de Heilige Geest genoemd als van Hem zijnde. Ik herinner me in dit verband een tekst uit het Psalmenboek, profetisch op onze Heer slaande, als Hij zegt in 59:12 'Dood hen niet, anders vergeet mijn volk het'. En in deze 59e Psalm hebben we speciaal de macht van de Antichrist, waar die van Haman een beeld van is.

In vs. 7 wordt het Pur, dat is het lot, geworpen in de tegenwoordigheid van Haman. Waarom moet deze man, die zich van God en Zijn volk niets aantrekt, het lot werpen? Het is zijn bijgelovige angst, zijn intuïtieve verering van een zekere macht, een zekere godheid. Weer is hij hierin het duidelijke type van de antichrist, waar we in Dan. 11:37 vv. van lezen: 'En hij zal niet letten op de goden van zijn vaders, en ook niet op het verlangen van de vrouwen. Hij zal op geen enkele god letten, maar zichzelf boven alles groot maken. En hij zal de god van de vestingen in zijn standplaats eren. Hij zal namelijk de god die zijn vaders niet gekend hebben, eren met goud, met zilver, met edelgesteente en met kostbaarheden'.

Vs. 8 geeft ons een echt satanische voorstelling van zaken weer. De tactiek van de 'aanklager van de broeders' die toch nimmer zijn karakter van 'vader van de leugen' kan verloochenen, schemert hier weer door. Inderdaad was het volk der Joden verstrooid en verdeeld onder de volken. Inderdaad waren hun wetten onderscheiden van de wetten van alle volken. Zo was het door God bedoeld. Als een 'omtuining' waren ze om dit volk gezet. En zo was het gebleven, ook toen ze vanwege hun zonden onder alle volken verstrooid waren. Niet door die verstrooiing, maar door het werk van Christus, op het kruis volbracht, is die omtuining teniet gedaan 'in zijn vlees', Ef. 2:15. Maar het venijn van het betoog van Haman zit in de staart: 'en er is niemand die de wetten van de koning uitvoert'. Dat was een grove leugen.

Op het aanbod van Haman, om voor de moord op de Joden tienduizend talenten zilver aan de koninklijke schatkist toe te voegen, gaat Ahasveros niet in. Misschien had hij de zaak financieel wel zoveel dóór, dat hij begreep dat het onkostencijfer dit winstcijfer tot een wasse neus maakte, en dat hij beter kon zeggen wat het mocht kosten dan Haman laten zeggen wat het zogenaamd zou opbrengen. Maar zijn woord in vs. 11: 'Laat het zilver u geschonken zijn, en het volk, om daarmee te doen wat goed is in uw ogen' herinnert ons weer aan een tekst uit het Psalmenboek, nl. 44:12-13 'U geeft ons over als schapen om op te eten, U verstrooit ons onder de heidenvolken. U verkoopt uw volk voor weinig geld, U verhoogt hun prijs niet'.

In vs. 10 wordt Haman genoemd 'de tegenstander van de Joden'. Dit woord 'tegenstander' komt slechts één maal in het Psalmenboek voor, en wel als 'tegenstanders' in 42:11 'Met een doodsteek in mijn beenderen honen mijn tegenstanders mij, omdat zij de hele dag tot mij zeggen: Waar is uw God?'. In Esther 7:4,6; 8:1; 9:10,24 vinden we hetzelfde Hebreeuwse woord 'Tsar'. We raden onze lezers, die de Engelse vert. van J.N.D. in de Stow-Hill-uitgave hebben, de zeer belangrijke noot bij deze plaatsen in verband met ditzelfde woord in de Psalmen na te lezen. Het is het woord 'tegenpartijen' van Ps. 8:3, heeft de betekenis van 'tegenstander' als het Christus betreft; van 'verdrucker' van binnen uit, als het om het overblijfsel gaat. Het woord 'vijand' dat we op veel plaatsen naast dit woord 'tegenstander' of 'verdrucker' vinden, heeft een andere zin en duidt op uiterlijke vijandschap. Vgl. Ps. 8:3; Ex. 23:22; Esther 7:6.

We vinden dus dit merkwaardige, dat in het Hebreeuws hetzelfde woord voorkomt voor het karakter van Satan of zijn handlangers als het gaat om tegenstand wat de positie betreft van Christus of van de Zijnen in en met Hem, en om verdrukking wat de omstandigheden betreft.

Resumerend vinden we dus, wat de uiterlijke omstandigheden betreft, in dit hoofdstuk de grootste zwakheid en benauwdheid in de omstandigheden, die over de Joden komen. Wel is er aanleiding voor de Joden om tot God te zeggen wat in Ps. 42:10 staat: 'Waarom vergeet U mij?'. Voor de tegenstanders is het een aanleiding om te zeggen wat in het volgende vers staat: 'Waar is uw God?'. Het lot van de Agagiet gaat lijnrecht tegen datgene in wat het woord van God over hem had voorzeggd. Zelfs in de uiterlijke tekstvorm van het hoofdstuk is de zwakheid merkbaar: in vs. 3 wordt tot drie keer toe door een Hebreeuwse term het verhaal voor het begrip van de Joden duidelijk gemaakt.

Eén ding is er, dat en hier in dit droeve tafereel van hfdst. 3 en in het blijde tafereel van hfdst. 8 hetzelfde is: de lopers (de koeriers) worden voortgedreven door het woord van de koning. 'Hij zendt zijn bevel naar de aarde, Zijn woord loopt zeer snel', zegt de Psalmist in 147:15. Dat is het onveranderlijk karakter van God in Zijn soevereiniteit, geopenbaard in de kracht van Zijn woord. Maar dat woord geeft hier in hfdst. 3 van Esther voor Israël die sneeuw, rijm en ijs, waar Ps. 147:16-17 van spreken en waar de Psalmist aan toe voegt 'Wie is bestand tegen Zijn koude?'. In hfdst. 8 zendt Hij, zoals in vs. 18 van de genoemde Psalm staat 'Zijn woord, en doet ze smelten; hij doet zijn wind waaien, de wateren stromen'. Wél mag straks het Halleluja van Zijn verlost volk op aarde opstijgen - echo van onze Halleluja's in de hemel in Openb. 19. Maar dat alles pas als de ware Mordechai, de ware Jood – 'Godlover', onze Heiland, Israëls Messias het eerst dat Halleluja, 'Looft de HEERE' heeft aangeheven: Ps. 104:35.

Esther 4 en 5:1-8

Hfdst. 4 is bijzonder treffend, daar het in type begint met het lijden van Christus en eindigt met het lijden van Esther. Zoals al menige schrijver heeft opgemerkt, zien we een duidelijk onderscheid tussen de volmaaktheid van de Persoon van de Heer Jezus in het lijden en de zwakheid die ons aankleeft bij het opnemen van de lijdensbeker.

Esther zegt in vs. 16 'vast voor mij'. De Heer Jezus zegt, als ze de hof binnengaan 'waakt met Mij'. Esther zegt 'Als ik dan omkom, dan kom ik om'. Van de Heer Jezus lezen we in Joh. 18:4 'Alles wetende wat over Hem komen zou'.

Zo wordt dan ook het type van onze Heiland hier in vs. 1 in een veel groter mate van begrip voor wat hem en zijn volk te wachten staat ingevoerd dan Esther. 'Toen Mordechai alles te weten was gekomen wat er gebeurd was', lezen we in vs. 1. Zo is in waarheid de Heer de hof Gethsemane binnengegaan en heeft in deze volkomen kennis van zaken daar de Satan ontmoet, die Hem de beker van het lijden voorhield. Hij wist wat het zeggen wilde dat Gods eer was geroofd.. Hij wist wat het loon op de zonde was, en hoe vreselijk het was te vallen in de handen van de levende God. Zijn oog peilde de diepte van de afgrond waarin Hij ging afdalen, en hoe een drie uur durende verlatenheid genoegdoening zou geven voor de straf op de zonde: een eeuwige rampzaligheid.

Maar ook peilde Hij volkomen de toestand waarin Israël door zijn overtredingen was gekomen, en waar die straks in de gloed van Gods toornige wraak op zouden uitlopen: de grote verdrukking! En bijna tweeduizend jaren voor dat ogenblik van Gods toorn zal uitbreken, heeft Hij het ten volle gerealiseerd en ondergaan. En straks als 'het huis wordt ingewijd' zal Hij, de ware David het tot Zijn medegenoten hier op aarde kunnen zeggen; en dat uit ervaring: "Een ogenblik duurt Zijn toorn", Ps. 30:1,6.

Mordechai verscheurt zijn klederen. Teken voor de Jood van hevige verontwaardiging, vg1. wat de Hogepriester doet als de Heer Jezus de eed heeft afgelegd. Dat heeft de Heer ook gekend, een gevoel van hevige verontwaardiging ten opzichte van de zonde. Hij werd heftig bewogen toen Hij Maria en de Joden die met haar gekomen waren, zag wenen.

Mordechai bedekte zich met een zak en met as. Het zich bedekken met een zak spreekt van het leed dat men als regel in gemeenschap met anderen ondergaat. En openlijk geeft men er hierdoor kennis van, dat men om het gemeenschappelijk leed verslagen is. In 2 Kon. 6 durft Joram niet een uiterlijk kenteken van gemeenschappelijke verslagenheid aan te trekken om het moreel in de stad hoog te kunnen houden ten koste van het werpen van de schuld op de man Gods. Hij doet een zak onder zijn opperkleed aan, over zijn vlees. Dat kan nooit kwaad - baat het niet, het schaadt in elk geval het moreel van zijn mensen niet!

Het zich bedekken met as wil zeggen: het morele bankroet over zichzelf uitspreken. Het duidt op een erkenning van de hand van God.

Deze tekenen van rouw vinden we ten volle bij de Heer Jezus, vgl. Ps. 35:13 in verband met het medegevoel in het leed van anderen, Ps. 102:10-11 in verband met het gevoel van de op Hem rustende toorn van God in Zijn regeringwegen.

Mordechai slaakt een grote en bittere kreet. Het herinnert ons aan Hem, die in de dagen van

Zijn mensheid 'en gebeden en smekingen geofferd heeft aan Hem, die hem, uit de dood kon verlossen, met sterk geroep en tranen'. Onbegrepen door Esther, die van deze dingen, die zich 'onder haar ogen' afspelen, nog niets weet, is deze man in zielenood vanwege het vonnis van de dood, over hem en zijn volk uitgesproken. En onbegrepen door zijn jongeren, die op een steenworp afstand van Hem slapen, ziet onze Heiland het vonnis van de dood onder ogen, duldt Hij, de Schepper en Gebieder van de machtige engelen, het dat de Satan, als gevallen engel, Hem de drinkbeker van lijden, doodsvonnis, en het moeten ondervinden van zijn, van Satans macht voorhoudt..

En Mordechai is in deze omstandigheden de toegang tot de poort van de koning ontzegd. Daar in het donkere Gethsemane was Hij de God, Die ook toen de God van Israël was en Die als God de draden van het lot van dit volk in handen had, Die ook toen Israëls lot en bestemming, droeg door het woord van Zijn kracht, Hebr. 1:3. Maar Hij was in die ure en onder die omstandigheden niet de Hogepriester, Die de twaalf stammen van Israël op Zijn hart en op Zijn schouders droeg. Hij was toen niet de gouden tafel in het heilige, die de twaalf toonbroden 'in orde gerangschikt' Gods tegenwoordigheid droeg, beschenen door het licht van de kandelaar. Benauwd zijn in de benauwdheid van Zijn volk ging niet samen met het dragen van Israël voor Gods aangezicht in kracht. Het mag Hem in staat stellen door de ervaring van dit alles het hogepriesterschap straks in volmaaktheid te kunnen uitoefenen, maar juist daarom kan het niet samengaan met de plaats en de uitoefening van dat hogepriesterschap. Mordechai kan niet 'de poort van de koning binnengaan, gehuld in een rouwgewaad' vs. 2.

In vs. 4 is het liefdevolle gebaar van Esther een getuigenis van grote zwakheid. Ze begrijpt evenmin iets van het karakter en de draagwijdte van Mordechai's lijden als de discipelen Heer Jezus Zijn lijden begrepen. Als daar de boden van Esther in vs. 4 naar Mordechai komen met klederen om hem aan te doen en om zijn zak van hem af te doen, kan Mordechai het wel zeggen, wat de Heiland tegen Zijn niet begrijpende discipelen gezegd heeft: 'het is genoeg!', Luk. 22:38, Mark. 14:41. Het doet ons denken aan de vrouwen in Luk. 24:27, die de Heiland volgen op zijn lijdensweg naar Golgotha, en van wie we lezen dat ze 'weenden en Hem beklagden'. De Heer Jezus wendt Zich tot hen met de woorden: 'Dochters van Jeruzalem! weent niet over mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen'. En we herinneren ons het prachtige couplet uit het geloofslied van Mc. Cheyne:

Ik deed als Jeruzalems dochters weleer:
Ik weende om mijn lijdende, strijdende Heer,
en dacht er niet aan dat ik zelf door mijn schuld
Zijn kroon had gevlochten, Zijn beker gevuld.

Maar dan ontwaakt er in Esther iets, en de figuur van Hatach, naar ik meen een beeld van de Heilige Geest in zijn werkingen en uitwisselingen tussen Christus en zijn in eerste instantie onkundig overblijfsel komt naar voren. Esther begeert van hem, bij Mordechai aan de weet te komen 'wat dit toch was en waarom hij dit deed'. O, verloren zondaar die dit blad leest en die de liefde en de smarten van mijn Heiland nog niet voor uw hart kent, ook bij u wil de Heilige Geest een verandering in uw binnenste werken, en misschien door dit schrijven de vraag bij u wekken 'wat dit toch was en waarom hij dit deed'. Mogelijk is één van mijn katholieke lezers al ontelbare keren in zijn leven in zijn kerk langs de uitbeeldingen van het lijden van onze Heiland gelopen zonder dat ooit de vraag bij hem gewekt is 'wat dit toch was en waar-

om hij dit deed'. Hoe vreselijk, met uw zondenregister op u gebonden de eeuwigheid in te gaan, zonder u afgevraagd te hebben wat dit lijden, wie deze Lijder was, en waarom dit was.

In vs. 6-8 doet Mordechai, als daar het eerste teken van leven en van interesse ten opzichte van dit lijden ontwaakt is, wat Christus straks het eerst met Zijn overblijfsel hier op aarde zal doen: hij brengt hun gewetens onder het vonnis van de wet. En vele wedergeboren, tot God bekeerde zielen, zijn eerst onder dit vonnis geweest en hebben de oordeelsuitspraken van de wet tot in het diepste van hun zielenleven gevoeld, voor ze tot de vrijheid en tot het bezit van de Heilige Geest kwamen. Zij waren tijdens die periode van hun zielservaringen in dezelfde omstandigheden als hier Esther en straks het overblijfsel: zagen de uitspraken der wet, pasten die bij het kennen van hun eigen zonden en zondige toestand op zichzelf toe, maar zagen zich de toegang tot God gesloten. 'Alle dienaren van de koning en de bevolking van de gewesten van de koning weten dat voor ieder, man of vrouw, die naar de koning gaat, in het binnenste voorhof, en die niet geroepen is, zijn enige vonnis is dat men hem doodt, tenzij de koning hem de gouden scepter toereikt, dan zal hij in leven blijven. En wat mij betreft, ik ben nu al dertig dagen niet geroepen om naar de koning te komen', vs. 11.

Als Esther deze woorden heeft uitgesproken — we zouden met de woorden van Rom. 7:24 kunnen zeggen, tot de slotsom is gekomen: 'ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?' is het voor Mordechai de tijd om haar te spreken over een 'verlichting en verlossing vanuit een andere plaats', vs. 14, en haar te laten zeggen: 'wie weet'.

Dan is Esther eindelijk zo ver, dat ze niet de wet veracht, maar dat ze zich boven de wet verheft door haar hoop te richten op de persoon en het hart van hem, die boven die wet staat. 'en dan zal ik naar de koning gaan, wat niet overeenkomstig 'de wet' is'. Ze erkent ten volle de gebiedende eis van de wet, maar haar hoop is gericht op iets en iemand anders. Ze leert haar hoop te vestigen op de toereiking van de gouden scepter, en zal straks met de wens van Rom. 7:25 om zo te zeggen het uitspreken: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer'.

Ze erkent ten volle het vonnis van de dood over zich, maar ze richt zich ook op de kracht van de opstanding, die zich boven de eis der wet verheft, ja die die eis uitblust en tot zwijgen brengt. Ze trekt op de derde dag 'een koninklijk gewaad aan'. Ze verschijnt zo voor de koning, niet zoals het overeenkomstig zou moeten zijn met het vonnis van de dood dat op haar en haar volk ligt, maar overeenkomstig met de waardigheid en de heerlijkheid van de koning zelf. Ze verschijnt niet in zak en in as, en niet vastende, maar: zoals het in type overeenkomstig is met de heerlijkheid van Hem, Die Christus uit de doden heeft opgewekt.

Ze is overgestapt van haar eigen kant en ze staat nu aan de kant van de koning. Ze heeft het gewaad van een koningin aan. Mocht het vonnis aan haar voltrokken worden, dan moest het dodelijk staal door dat gewaad, wat spreekt van de heerlijkheid van Hem die de wet heeft doen uitvaardigen, heen boren en het kleed van zijn eigen waardigheid met bloed besmeuren. In type zouden het vonnis van de wet en de kracht van de dood dan God Zelf aantasten in de opstandingsheerlijkheid die Hij tentoongespreid heeft door Jezus Christus uit de doden op te wekken. Zo staat ze in het binnenste voorhof van het huis van de koning, tegenover het huis van de koning. Ze heeft, om met Rom. 5:2 te spreken, 'de toegang verkregen door het geloof tot deze genade, waarin wij staan' en zal straks leren 'roemen in de hoop van de heerlijkheid van God'.

Ze verkrijgt genade in zijn ogen, vs. 2. Ze is een ware dochter der wijsheid, die 'gunst en goed verstand vindt in de ogen van God en mens' Spr. 3:4, en dat niet op grondslag van het beantwoorden aan de eisen van de wet, maar op grondslag van een waardigheid, die in overeenstemming is met de kostelijkheid van de Heer Jezus Christus, de ware Mordechai, de ware Wijsheid, in de ogen van God. Hier in Esther 4 moeten de grondslag en de persoon die deze grondslag voor Ahasveros zal leggen nog nader onthuld worden, zoals straks de Geest van Christus voor het overblijfsel ook nog veel zal moeten onthullen, willen zij werkelijk en volwaardig straks, als Hij tot hun verlossing komt, de zegeningen kunnen ontvangen.

God zij dank hebben wij nu al de volle onthulling, en van de gunst waarin wij staan, en van de grondslag van deze gunst. 'Uit Hem toch bent u in Christus Jezus, Die ons geworden is: wijsheid van God, en gerechtigheid, en heiligheid, en verlossing; opdat, zoals geschreven staat: 'Wie roemt, laat hem roemen in de Heer'. In Jes. 45:25, waar we deze tekst vinden, die hier in 1 Kor. 1:30-31 aangehaald wordt, vinden we de gehele positie uitgewerkt voor het overblijfsel, voor Esther in type. In 1 Kor. 1 is de positie voor ons klaar, behoeft er niets meer uitgewerkt te worden, door het kruis en de opstanding van onze Heer.

Direct als iemand van de grondslag van de wet afstapt, stapt God tegenover zo iemand, met eerbied gesproken, er ook af. De wet eist, maar als iemand niet meer op grondslag van de wet voor God treedt, geeft Hij. 'Toen zei de koning tegen haar: Wat is er met u, koningin Esther, en wat is uw verzoek? Het zal u gegeven worden, al was het ook de helft van het koninkrijk', vs. 3. En dan komt er in Esther iets wonderbaars openbaar, n1. dit: dat, zodra het geloof werkzaam is geweest ook de eigenschappen, die hiermee gepaard behoren te gaan, er zijn. Deugd, kennis, matigheid, volharding, zoals Petrus ze in 2 Petr. 1 aan het overblijfsel in zijn dagen aanbeveelt. Ze vindt, om weer op Spr. 3:4 te komen, niet alleen gunst maar ook goed verstand in de ogen van God en van de mensen. Direct als ze zichzelf als de gunsteling van de koning heeft leren kennen wordt ze zijn medewerkster in zijn plannen en raadsbesluiten.

Ze legt de karaktertrekken aan de dag van Ruth, tot wie als hij haar toegezegd heeft, alles te zullen doen wat zij zegt, deze woorden spreekt 'want ieder in de poort van mijn volk weet dat u een deugdelijke vrouw bent', Ruth 3:11. Ze is als Abigaïl, tot wie David in 1 Sam. 25:33 zegt: 'Gezegend is uw raad en gezegend bent u'. Maar weer zien wie hier bij al deze schoonheid dat ze de grondslag van de wet volkomen verlaten heeft. 'Als het de koning goedgeschikt' zegt ze in vs. 4 en vs. 8. Niet: indien wet het toelaat — op die grondslag stond ze in hfdst. 3:11. Ze is in type door alle ervaringen van de eerste elf hoofdstukken van de Romeinenbrief heen, en op grondslag, niet van de Wet maar van de 'ontfermingen van God' beproeft ze nu wat de goede en welbehaglijke en volmaakte wil van God is', Rom. 12:1-2.

Terecht vertaalt br. Darby dan ook in 5:8 niet 'ik zal doen overeenkomstig het bevel van de koning' maar 'overeenkomstig het woord van de koning'.

En ze is niet bevreesd voor Haman, de man die het vonnis van de dood van haar volk heeft uitgevaardigd.. Ze daagt, zouden wij zeggen, de omstandigheden uit, want ze verzoekt de koning met Haman tot de maaltijd, die ze hen bereiden zal. Ze weet dat de boosheid en de vreselijkheid van deze aartsvijand van haar en haar volk niet beter ontmaskerd kan worden dan aan die plaats, waar ze in het volle licht van de gunst en gemeenschap van de koning is,

en waar 'de volmaakte liefde de vrees uitdrijft' 1 Joh. 2:18.

Kennen wij allen die volmaakte liefde en de plaats en het genot van die liefde? Ik doel niet op de Tafel des Heren, maar op die innige gemeenschap, die ook genoten kan worden als we overall buiten staan, alleen met de Heer, en 'de zonen van mijn moeder ontstaken tegen mij in woede', die 'uitnemende liefde, die beter is dan wijn', zoals de bruid ze heeft leren kennen en beschrijft in Hoogl. 1:1.

Wat een vooruitgang in de geestelijke positie van Esther tussen hfdst. 4: 4 en tussen deze verzen. En dat zonder dat er uiterlijk noch aan haar lot, noch aan dat van Mordechai en van haar volk, noch aan de 'de tekst van de wet die was uitgevaardigd in Susan om hen weg te vagen' 4:8, iets veranderd was. Het afschrift van deze wet, dat Mordechai haar had laten brengen, lag misschien nog wel in haar binnenkamer. Maar Esther 'kwam naar voren en raakte het uiteinde van de scepter aan'. Dat is het kardinale punt.

En nu, geliefde lezer of lezeres van dit blad, doe als Esther en word als Esther. Zoek de vrede voor uw ziel, de zekerheid voor uw behoudenis niet in verandering van de uiterlijke omstandigheden. Het 'op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven' staat er nog net zo in Gen. 2: 17 als toen u geboren werd, en de woorden van de wet staan nog net zo in Ex. 20 als toen u voor het eerst angst in uw binnenste gevoelde voor het rechtvaardig oordeel van God. De verleiding om u heen en de boze lusten in uw binnenste zijn daar nog net zo als toen u daar op uw knieën worstelde en God smeekte om vergiffenis en vrede.

De rouwklagers gaan nog steeds elke dag in de straat om, de begraafplaatsen vullen zich nog net zo regelmatig en de tekenen van het ouder worden zijn aan u nog even zichtbaar als in die dagen toen u zich voornam met het wereldse gezelschap en met de wereldse genoegens, die vroeger uw huis en uw hart vulden, geen doen meer te willen hebben. Maar de vraag is: hebt u het ervaren dat de koning u de gouden scepter, die in zijn hand is, toereikte? We lezen wel voor hfdst. 5 al van de gouden scepter (4:11), maar niet wat in hfdst. 5:2 staat, nl. dat die scepter in de hand van de koning was. Hij nam hem niet op toen Esther kwam - hij had hem al in zijn hand. Dat moet u leren inzien, dat door de dood en de opstanding van onze Heiland, God de gouden scepter in Zijn hand heeft, afgezien van het feit of Hij ze u toereikt of niet.

'Tot betoning van Zijn gerechtigheid in de tegenwoordige tijd (dat is de tijd na het werk door de Heiland Jezus op het kruis volbracht), opdat Hij rechtvaardig zij' zegt ons Rom. 3:26. En dan pas volgt er: 'en hem rechtvaardige, die uit het geloof in Jezus is'. Als u zó tot God naderd, niet als tot een rechtvaardig God Die op grond van die rechtvaardigheid uw zonden straffen moet, maar als een rechtvaardig God die op grond van de gerechtigheid, door onze Heiland aangebracht niet anders kan dan u vergiffenis schenken en U in Christus Jezus, Zijn Zoon, aannemen, die u rechtvaardigen moet, en raakt zo de gouden scepter aan, die in Zijn hand is, en die Hij u nu, op dit moment, toereikt, dan bent u er, eens en voor altijd.

Ester 5:9vv.

Het is met een zekere tegenzin dat we ons van het liefelijk toneel in de vorige verzen afwenden en ons hier bezighouden met Haman, de tegenstander van de Joden, die we in vs. 9 zien 'vertrekken'. Nog kan hij vertrekken, nog is hem 'verlenging van tijd gegeven', maar het is zeer beperkt. In hfdst. 6 aan het slot is hij deze vrijheid al kwijt, nog eer hij opgehangen wordt (hfdst. 7). Uit de Schrift kunnen we opmaken dat de Antichrist aan het einde van de 3½ jaar van de grote drukking zijn vrijheid ook feitelijk al kwijt is, door het beest het hoofd van het Romeinse Rijk voortgedreven wordt, zoals Haman in hfdst. 6:13-14.

Hij is vrolijk en goedsmoeds, tot op het ogenblik dat hij Mordechai ziet zitten in de poort van de koning. Wij hebben er geen flauw idee van wat het voor de duivel en zijn engelen betekent dat ze momenteel de Heer Jezus weten aan de rechterhand van God ten gunste van de zijnen. Het vervult hen met haat, — het moest al de gelovigen op aarde met een niet te storen vrede en blijdschap vervullen.

Een merkwaardig woord vinden we in vs. 13. Als we op de uitspraken van de Schrift letten en ze in het geloof aanvaarden zoals ze er staan, kunnen zelfs de woorden van de grootste vijanden van God en Zijn volk ons geloofszekerheid verschaffen. Alles, erkent Haman, al zijn grootheid en zijn heerlijkheid, de veelheid van zijn zonen (hoeveel zonen zijn er niet uit de 'vader de duivel' Joh. 8:44!), zelfs de dingen waarin de koning hem grootgemaakt had tot op deze laatste dagen voor zijn val, en die een type is van datgene waarin de duivel in de beginne door God is verheven — alles baat hem niet 'zolang hij de Jood Mordechai ziet zitten in de poort van de koning'.

Het herinnert ons aan Exodus 17, waar het stamvolk van deze boze man, type van de duivel en de antichrist, ten strijde trekt tegen Israël en Rafidim. Rafidim of Refidim wil zeggen: ondersteuning door samenknijpen van handen. Het doet ons denken aan Mozes, die zijn handen boven zijn hoofd samenknijpt en in gebed mee worstelt met Jozua en het volk. Die samen gewrongen handen bereikten de troon van God, en zolang ze zo God en zijn troon bereiken was Israël de sterkste. Maar als de strijd ten einde is lezen we in vs. 16 de volgende merkwaardige uitspraak van Mozes 'Voorzeker, de hand op de troon van de HEERE!'. Dit ziet op de goddelijke eedzwering. Maar hoe kon God zweren als Hij niet in al deze dingen Christus zag? In Mozes' samengevouwen handen zag Hij al tevoren Christus' handen, — de ware Middelaar, Voorspraak en Hogepriester. De hand — Zijn hand, als de volmaakte Mens, was op de troon van Jahweh, en daarom kon en moest Jahweh oorlog hebben met Amalek van geslacht tot geslacht. Hij kon niet tegelijk die hand zien en vrede met Amalek hebben — toezien dat Amalek aan Zijn volk kwam.

Nu zijn we hier in Esther zoveel eeuwen verder en uit de mond van een verre nazaat van dit geslacht der Amalekieten horen we diezelfde waarheid in andere woorden bevestigd: 'Maar dit alles geeft mij geen voldoening zolang ik de Jood Mordechai zie zitten in de poort van de koning'. De hand is op de troon van Jahweh — Mordechai is in de poort van de koning — 'Christus is het die gestorven is, ja nog meer, die ook opgewekt is, die ook aan Gods rechterhand is, die ook voor ons bidt: Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus, welk schepsel zal ons kunnen scheiden van de liefde van God die is in Christus Jezus, onze Heer?' Rom. 8:34-35,39.

Maar zijn huisvrouw Zeres en zijn vrienden weten raad. Althans in hun onwetendheid den-

ken ze dat ze raad weten. Ze kennen 'Gods wijsheid in verborgenheid, de bedekte wijsheid', 1 Kor. 2:7 niet. Als ze die gekend hadden, hadden ze, om met 1 Kor. 2 te spreken, 'de Heer der heerlijkheid niet gekruisigd' hadden ze niet het advies gegeven een galg te maken, vijftig ellen hoog. De Heilige Geest wil hier kennelijk de gedachten naar het kruis richten door het woord 'hout', of wel 'paal' te gebruiken. In de gedachten van Haman en zijn vrienden heeft Mordechai al opgehouden tot de levenden te behoren. En dan komt de nacht van hfdst. 6:1 waarin aller gedachten, die van de koning, ongetwijfeld ook die van Esther, die van Haman en zijn vrienden, met Mordechai bezig zijn.

Als we tegen de duistere avondhemel van de burcht Susan, in Hamans huis (7:9, vert. Darby) het silhouet van de paal zien afsteken, denken we aan Joh. 12:31, waar het silhouet van het kruis zich aftekent, en de Heer Jezus in vs. 32 de woorden spreekt: 'En Ik, als Ik van de aarde verhoogd ben, zal allen tot Mij trekken'. En denken aan de wonderschone uitspraak van br. Darby bij dit vers: 'Door de aarde verworpen en nog niet opgevaren, had Hij aan het kruis opgehouden tot de levenden te behoren — de Messias op de aarde opgeheven tot God. Hem verheerlijkende, bleef Hij nog in het gezicht van de mens op aarde, en ze werd Hij de volmaakte en aantrekkelijke plaats ter ontmoeting'.

Hoofdstuk 6

We haasten ons naar het volgende hoofdstuk, want wie zijn Heiland kent en liefheeft, wil niet na 'het lijden dat op Christus komen zou' getuige zijn van 'de heerlijkheid daarna' (1 Petr. 1:11)? Het gedenboek van de kronieken wordt gehaald en voor de koning gelezen. En uit de mond van de koning horen we nu voor het eerst een vraag naar eer en onderscheiding voor Mordechai. De hovelingen van de koning, die hem dienen, weten hem te vertellen: Men heeft niets aan (of: voor) hem gedaan. In de Schrift, we hebben het al eerder gezegd, spreken hovelingen van een geheel nieuwe orde van dienst, in verband met een geheel nieuwe staat van zaken. Nu een geheel nieuwe staat van zaken breekt hier baan. 'De nacht der zonde zal verdwijnen, genade spreidt haar morgenrood'. Niets was er aan onze Heiland gedaan in die nacht, toen Hij Zijn leven had afgelegd voor de eer van God en het behoud van schuldige, verloren zondaren, en Zijn lichaam in het graf gelegd was. Zeker, Zijn ziel was in het paradijs, maar dat was geen beloning voor datgene wat Hij gedaan had 'tot Gods eer en heerlijkheid'. Die beloning kon Hij alleen in het lichaam ontvangen, zoals ook wij als we heengaan en bij Hem zijn, maar zonder de 'toekomende heerlijkheid, die aan ons openbaar zal worden', Rom. 8:18.

De Messias was na tweeënzestig weken uitgeroeid en 'had niets', Dan. 9:26. En Haman stond in de buitenvoorhof. Herodes en Pontius Pilatus, met de natiën en de volken van Israël, waren onder leiding van de Satan, die in die laatste uren van de Heiland hier op aarde 'de overste dezer wereld' was geworden, vergaderd tegen Gods heilige Knecht Jezus te Jeruzalem, ook in de drie dagen en drie nachten van Zijn liggen in het graf. De wachters stonden om het graf, en de deuren van de verblijfplaatsen van de discipelen werden angstvallig gesloten uit vrees voor de Joden. Maar dan komt de beloning - of liever het begin van de beloning, het 'terstond verheerlijken' van Joh. 13:32. Judas, die de bete neemt en terstond uitgaat om de Heiland over te leveren, geeft Hem aanleiding over Zijn verheerlijking te spreken. En Haman, in de buitenvoorhof van het huis van de koning, om 'de koning te zeggen, dat men Mordechai zou hangen aan de galg, die hij voor hem had laten oprichten', vs. 4, geeft de koning aanleiding te spreken over de verheerlijking van Mordechai.

De verzen Joh. 13:31-32 worden heel weinig begrepen, anders werden ze meer gehanteerd. 'Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt', zegt de Heer Jezus daar. En dit 'nu' ziet op het kruis. Daar, en daar alleen was aan de Zoon des mensen een heerlijkheid te zien zoals er nooit te zien was en nooit meer te zien zal zijn, zelfs niet in de hemel. Maar dat niet alleen: 'God is in Hem verheerlijkt' op een wijze, zoals Hij nooit verheerlijkt zou zijn geworden als er nooit zonde in de wereld was gekomen.

Welnu, de rechtvaardigheid van God, in haar normen, niet in een bij de wet uitgedrukte eis, vroeg om een tegenprestatie, om een verheerlijking van deze Zoon des mensen in God, zoals God in Hem verheerlijkt was. Een verheerlijking voor de ogen van alle redelijke, wezens, zoals voor ieder die zien en denken kan en wil daar op het kruis God verheerlijkt is. Die verheerlijking van de Zoon des mensen in God, (dat wil dus uitdrukkelijk niet zeggen verborgen in en bij God voor het oog van de mensen, maar door wat God zichtbaar voor aller oog doet (zoals door wat de Heer Jezus deed op het kruis ter ere van God voor allen zichtbaar was)) zal weldra komen als God Zijn plannen ten opzichte van deze aarde gaat uitvoeren. Met eerbied gesproken kon God deze plannen zonder Zoon des mensen uitvoeren, maar God scha-

kelt uitdrukkelijk deze Zoon des mensen in opdat Hij, de Heer Jezus, in die uitvoering van die plannen verheerlijkt wordt.

Maar God kon niet de volle tweeduizend jaar die er ongeveer tussen het kruis en de ontvouting van die heerlijkheid in liggen, wachten. Als dat zo was geweest dan gold nu nog het woord van de hovelingen uit Esther 6 'er is niets aan hem verleend'. Neen, 'Hij zal hem terstond verheerlijken' - nog niet in de uitvoering van Zijn plannen ten opzichte van deze aarde maar door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan Zijn rechterhand, Daar spreekt dat 'haast u' van Esther 6:10, dat de koning tot Haman zegt van.

Maar nu die rondgang van Mordechai door de straten van de stad en het getuigenis van de grote Jodenhater, de aartsvijand van de man die 'met eer en heerlijkheid gekroond' te paard zit: 'Zo wordt gedaan met de man aan wie het de koning behaagt eer te bewijzen', vs. 9 en 11. Ongetwijfeld zien we hierin wonderbare weg van God, dat de man, die wel het voornameste werktuig in de hand van de Satan was om de haat tegen 'Zijn heilige Knecht Jezus' voort te zetten in 'het blazen van dreiging en moord tegen de discipelen van de Heer', Hand. 9:1, door God op de weg naar Damascus terneer geworpen, de heraut wordt van de verheerlijkte Jezus aan Gods rechterhand. De man, die 'Hem vervolgt', Hand. 9:4-5, wordt als geringste van alle heiligen 'deze genade gegeven om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus onder de volken te verkondigen'. Hij is de enige evangelieprediker van deze bedeling die mag spreken van 'mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus'. Hij is de enige, die kon zeggen, dat hij 'een dienaar was van Christus Jezus voor de volken, om als priester te dienen in het evangelie van God, opdat het offer van de volken welgevallig zou zijn, geheiligd door de Heilige Geest', Rom. 15:16.

En zeker kunnen we het woord van de koning in vs. 10 'laat geen woord vallen van alles dat u hebt gezegd' op Paulus toepassen. Als hij zijn openlijke dienst in de gemeente, 'in het openbaar en in de huizen' voleindigd heeft in Hand. 20 kan hij zeggen dat hij 'niets achtergehouden heeft, dat hij hun niet de hele raad van God zou verkondigd hebben', Hand. 20:20,27. In Hand. 26:19, bij zijn rede voor Agrippa, zegt hij: 'Daarom, o koning Agrippa, ben ik dat hemels gezicht niet ongehoorzaam geweest' met het oog op zijn prediking. En tenslotte aan het eind van zijn leven, vlak voor zijn terechtstelling: 'Maar de Heer heeft mij bijgestaan en mij gesterkt, opdat de prediking door mij ten volle volbracht werd, en al de volken haar horen zouden', 2 Tim. 4:17.

Wij mogen God dankbaar zijn dat de apostel met zulk een getrouwheid en volledigheid zijn dienst verricht heeft. Dat hij 'niet één woord heeft laten vallen'. Als 'rentmeester van de verborgenheden van God' werd hier van hem vereist, dat hij trouw bevonden werd, 1 Kor. 4:1-2. En aan die eis heeft hij voldaan. Hij heeft in waarheid de ware Mordechai 'doen rijden door de straten van de stad' en heeft voor hem geroepen 'Zo wordt gedaan met de man aan wie het de koning behaagt eer te bewijzen'.

Maar een grotere heerlijkheid heeft Hij, aan Wie deze dienst verricht werd, dan de man, die deze dienst verrichtte. En hoe meer we de Persoon van onze Heiland op alle bladzijden van de Schrift leren kennen, hoe meer we zullen ontdekken dat alle ambtelijke, alle verworven heerlijkheid van Hem in het niet zinkt bij Zijn eigen intrinsieke heerlijkheid. 'Daarna keerde Mordechai terug tot de poort van de koning', vs. 12. Vanzelfsprekend denken we als we dit

lezen aan de Hebreeuwse slaaf van Ex. 21, die na een volmaakte dienst, recht hebbende om vrijuit te gaan, die ontroerende woorden spreekt: 'Ik heb mijn heer, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet als vrij man vertrekken', vs. 5. Als Hij als de ware Mordechai, niet bedwelmd door de eerbewijzen die Hem ten deel zijn gevallen, direct bij Zijn opname in de heerlijkheid en Zijn plaatsnemen aan de rechterhand van God Zijn dienst, die Hij hier op aarde begonnen is, in een hemels karakter voortzet, is dat eigen vrije wil. Is dat wat we in Joh. 13:3-5 lezen '...stond Jezus, terwijl Hij wist dat de Vader Hem alles in de handen gegeven had, en dat Hij van God uitgegaan was en tot God heenging, op van de maaltijd, en legde de kleren af, en Hij nam een linnen doek en omgordde Zich. Daarna goot Hij water in het bekken en begon de voeten van de discipelen te wassen, en af te drogen met de linnen doek, waarmee Hij omgord was'. En als Hij in hfdst. 17 aan de Vader vraagt, om Hem als mens te verheerlijken bij Zichzelf met de heerlijkheid, die Hij als God bij Hem had, eer de wereld was, dan is het om in die plaats der heerlijkheid 'Zichzelf voor de Zijnen te heiligen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid'. vs 5,19.

Als Haman thuis komt, 'treurend en met het hoofd bedekt', is zijn lot al beslist. In hfdst. 5:14 zijn het nog zijn vrienden, die hem toespreken. Hier in vs. 13 zijn het niet meer zijn vrienden, maar zijn wijze mannen. Ze hebben zich in hun hart reeds van hem afgekeerd, zoals de wereld zich afkeert van iemand, wiens geluksster gezonken is. Ze constateren dat hij 'begonnen is te vallen' voor het aangezicht van Mordechai. En ze zeggen tegen hem dat, als Mordechai uit het geslacht van de Joden is, hij tegen hem niets zal kunnen uitrichten, maar integendeel, zeker voor hem ten val zal komen. Hadden ze met deze wijsheid niet een dag eerder op de proppen kunnen komen, toen Haman zich nog op het toppunt van zijn macht waande en hem van zijn rampzalig voornemen terug zouden proberen te brengen? Maar zo is de vriendschap van de wereld. Als de ondergang van hem, die ze eerst zochten en aanhaalden om eigen voordeel, onherroepelijk is, weet ze de waarheid niet anders te hanteren dan in het toedienen van wroeging en zelfverwijt aan haar voormalige gunsteling.

Van de godsdienstige wereld, die Christus verwerpt en buitensluit, hebben we geen ander onthaal te verwachten dan van datgene wat wij gewoonlijk onder de wereld verstaan. Als Judas, ziende dat de Heer Jezus veroordeeld is, berouw krijgt en de dertig zilverlingen aan de overpriesters en de oudsten terugbrengt met de woorden: 'Ik heb gezondigd, overleverende onschuldig bloed' is het antwoord: 'Wat gaat ons dat aan? U moogt toezien!'

En de omstandigheden lopen hen, die vijanden van God en van Christus zijn en blijven, die zich niet 'laten verzoenen' tenslotte uit de hand, 'Terwijl zij nog met hem spraken, kwamen de hovelingen van de koning eraan, en zij haastten zich om Haman naar de maaltijd te brengen, die Esther had aangericht'. Het herinnert ons aan wat we over het toekomstig lot van de Antichrist lezen in Jes. 30:33 'Want de verbrandingsplaats is al eerder gereedgemaakt, ook voor de koning is hij in gereedheid gebracht. Hij heeft hem diep gemaakt en wijd. Voor zijn brandstapel is er vuur en hout in overvloed. De adem van de HEERE zal hem aansteken als een zwavelstroom'. Daar in Esther 7, in het huis van Esthers maaltijd, lag de brandstapel voor Haman klaar. En de adem van de koning, die in zijn grimmigheid opgestaan was van de maaltijd van de wijn, behoefde er slechts overheen te strijken of alles zou in lichter laaie staan en Haman en zijn huis verteren.

Geliefde lezer, die God nog niet kent als uw Vader in Christus Jezus, nu u deze regels leest

legt Hij nog de omstandigheden in uw hand. Bedenk dan wat tot uw vrede dient, en 'kus de Zoon' zolang u met Hem 'op de weg bent', Ps. 2:12, Lk. 12:58. Daar, op de weg, kunt u nog uw houding jegens Hem bepalen — straks bepaalt Hij zijn houding jegens U.

Esther 7

We zijn hier gekomen in het hoofdstuk van de ontknoping - het hoofdstuk waar we als kind reeds op vooruitzagen als ons de geschiedenis van Esther werd verteld of we ze lazen. Toch is het goed te bedenken, dat de eigenlijke ontknoping al in de voorgaande hoofdstukken ligt, en dat hier alleen datgene, openlijk voor aller oog, uitkomt wat in het hart van Ahasveros, en in dat van Esther al besloten was.

Zo zal het straks bij de bevrijding van het overblijfsel aan het begin van het 1000-jarig Rijk ook zijn. Er komt dan slechts voor aller oog uit wat al besloten was in het hart van God en, door Zijn genade en de werking van de Geest van Christus aan de harten, ook in de gevoelens en de genegenheden van het overblijfsel.

Ons deel is anders. De liefde van God is volgens Rom. 5 in onze harten uitgestort door de Heilige Geest Die ons gegeven is. Als wij zouden zeggen te moeten wachten tot de verschijning met de Heer Jezus uit de hemel, om openlijk te kennen te geven 'wat Hij voor ons is' (8:1), zou dat een schromelijke ondankbaarheid en een volkomen misverstaan van het getuigenis van de Gemeente in deze bedeling betekenen. Niets staat ons in de weg, om met een ongedekt aangezicht de heerlijkheid van de Heer te aanschouwen. En daardoor is het ook normaal dat er een volledig, stralend getuigenis van die heerlijkheid naar buiten uit gegeven wordt. Zo is het straks met het overblijfsel niet. De liefste staat voor hen volgens Hooglied 2:9 'Zie, Hij staat achter onze muur, kijkend door de vensters, speurend door de spijlen'. Voor ons geen muur, vensters en tralies en dus voor ons een volledig getuigenis en een volmaakte liefde, die de vrees buiten drijft. Voor ons hoeft de koning niet te komen om te drinken en de betuiging van zijn goedgunstigheid te herhalen.

Maar de vraag doet zich dan aan ons voor: maken wij zo gebruik van die gunst, waarin we bij God staan als Esther, gezien als het overblijfsel, er gebruik van maakt op het ogenblik van de ontmaskering van Haman?

Esther beroept zich op de genade, die ze gevonden heeft in de ogen van de koning. Het herinnert ons aan Jer. 31:2 waar de Heer zegt: 'het volk dat aan het zwaard ontkomen was, heeft genade gevonden in de woestijn, toen Ik op weg ging om hem, Israël, tot rust te brengen'. De grondslag voor die rust is gelegd op het kruis, toen is Christus heengegaan - is Hij de ware bok Azazel 'die heengaat' geworden, om rust te geven aan Zijn volk, dat Hem zo snood had verworpen. Hier komt de verwerkelijking, zie hfdst. 9:16-17,22.

Maar hoe wonderschoon dat zij er aan toevoegt: 'en als het de koning goedddunkt', vs. 3. Hier horen we de stem van het overblijfsel in Jes. 53, dat zijn lijdende Messias heeft leren kennen en de resultaten van Zijn opstanding: 'Hij zal de dagen verlengen, en het welbehagen van de HEERE zal door Zijn hand voorspoedig zijn', (Jes. 53:10b). Wie zou er aan twijfelen dat hetgeen 'de koning goedddunkt' in overeenstemming is met hetgeen door het kruis en de opstanding van onze Heiland aan het licht is gebracht?

Maar alvorens de Persoon van onze Mordechai, in wiens hand het welbehagen van de koning gelegd zal worden en gelukkig ten uitvoer gebracht, naar voren komt, moet eerst afge-rekend worden met Haman. En dat kan niet anders, dan door de openlijke ontmaskering van

de zijde van Esther. En ze doet het in vs. 6. De vraag is door de koning in het midden gelegd 'Wie is hij en waar is hij die zijn hart vervuld heeft om zo te handelen?' Dan komt ze er in ronde bewoordingen voor uit en zegt: 'De man, de tegenstander en vijand, is deze slechte Haman!'

Ik behoef niet de vele passages uit de Psalmen te citeren, waar het overblijfsel geleid door de Geest van Christus openlijk de antichrist, deze 'mens van de zonde' voor Jahweh aanklaagt. Ik wil er op wijzen dat voor hem en zijn volgelingen straks in waarheid 'de woede van de koning de boden van de dood' zal betekenen, Spr. 16:14.

In vs. 8 lezen we dat als de koning opgestaan is en in grimmigheid de paleishof heeft betreden, Haman op het bed van Esther valt. Dit kan hem niet meer baten, evenmin als bij de nadering van de Bruidegom in Matth. 25 de olie van de wijze maagden voor de dwaze tot nut kan zijn. Inderdaad zal straks het overblijfsel rust kennen, nog voor de Messias in heerlijkheid hier op aarde geopenbaard zal zijn.

In Hooglied 3 zegt het overblijfsel bij monde en in type van de bruid: 'Op mijn bed zocht ik in de nachten Hem Die ik innig liefheb, ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet'. Rust is daar met het oog op de toekomstige gebeurtenissen, in de wetenschap dat de Messias zijn overblijfsel als zijn aardse bruid kent en liefheeft. Als echter de Messias daadwerkelijk komt en Zich niet alleen aan dit getrouwe overblijfsel, maar ook aan de Hem en haar vijandige volgelingen van de antichrist laat kennen, is het te laat om zich die rust deelachtig te maken, die de bruid genoot in de kennis van haar Heer. En als de gebeurtenissen zich toespitsen op de naderende komst van de Heer Jezus is de zaak waar het om gaat niet meer een uitwendig getuigenis, de lamp, maar het inwendig bezit van de Heilige Geest, de olie, die aan dat getuigenis alleen zijn realiteit en continuïteit ook bij de laatste dingen voor de komst van de Heer kan geven.

Onze bijzondere aandacht verdient nog de persoon van Charbona in vs. 9. Over de betekenis van zijn naam hangt onzekerheid: 'ezeldrijver', 'droogte'. Mogelijk is hij uit de droge woestijngebieden naar de prachtige stad Susan gekomen en is daar als gesnedene voor het aangezicht van de koning in zijn dienst gesteld. De dingen zijn in elk geval niet langs deze Charbona heengegaan. Hij heeft misschien als gesnedene van de koning toegang gehad tot diezelfde raad, de 'poort', waarin Haman zat, en heeft zijn oren goed te luisteren gelegd. Wat heeft hij gehoord? Alleen dingen die de eer en het belang van de koning beoogden: 'die voor het goede, het welzijn van de koning gesproken heeft'.

Toen heeft hij de galg zien oprichten. Zijn oog heeft de hoogte van de galg geschat en hij heeft het geweten, dat ze voor Mordechai bestemd was, die alleen maar goed gedaan had in verband met de belangen van de koning. Zijn hart is met afkeer en verontwaardiging vervuld geworden, maar hij heeft zijn tijd afgewacht. Als een ware zoon der wijsheid heeft hij mogelijk getast naar de tijd en de wijze waarop zijn getuigenis zich kon kenbaar maken. En de tijd is nu daar. Als een andere Nicodemus en Jozef van Arimathea was hij mogelijk 'bedekt' om de vreeze van de hofkliek die het met Haman hield, de man wiens ster zo hoog was gestegen. Mogelijk ook heeft Haman vermoed of geweten wat een geheime tegenstander hij aan hem had en heeft alleen de venijnige blik uit Hamans ogen hem de moed in de schoenen doen zinken om voor recht en, gerechtigheid, voor Mordechai en de ware belangen van de koning op te komen. Maar nu is voor het eerst in het bijzijn van de koning het aangezicht van Ha-

man bedekt, vs. 8. En hij heeft de moed om het kleed der bedektheid en der valse schaamte af te leggen en geeft hier in enkele seconden deze prachtige belijdenis, die de gehele situatie verandert, een einde maakt aan hele leven van Haman, de 'tegenstander en vijand' van vs. 6, en de grimmigheid van de koning doet stillen.

Dit was het moment van het leven van deze gesnedene. Hij had ook toen kunnen blijven zwijgen, en zeer zeker waren dan de zaken zowel voor Mordechai als voor Haman net zo uitgevallen als ze uitgevallen zijn. Er viel niets meer te verbergen en te verbloemen, het kwaad kon niet anders dan ontmaskerd worden. Maar dan had deze Charbona niet anders dan de plaats van een onbetekenend toeschouwer in deze ganse geschiedenis ingenomen.

Zijn er lezers van ons blad die weten dat ze in hun hart niet tot Haman, maar tot de ware Mordechai behoren? Dan is het nu misschien nog net de tijd om voor Hem uit te komen, zich nog op het allerlaatste in de rij van de Charbona's, de Jozefs van Arimathea en de Nicodemussen te scharen. De verheerlijking van de Zoon des mensen, onze gezegende Heiland, die weldra zal plaatsvinden voor aller oog, gaat er wel om door, ook als we ook de allerlaatste ogenblikken voorbij laten gaan, en onze behoudenis hangt van dit laatste getuigenis niet af.

Maar wat een verlies, als we straks slechts toeschouwer kunnen zijn, en we in de dagen van Zijn diepe vernedering niet één keer over Hem, die 'voor het welzijn van de koning heeft gesproken', ja er Zijn leven voor heeft overgehad, tot God en tot de mensen hebben gesproken; en daarmee de dag van Zijn verheerlijking hier op aarde niet hebben ingeluid! Voor het geloof is het aangezicht van Haman al bedekt. Zo was het voor Stefanus, die geen tandenknersend Sanhedrin zag, maar die vol van de Heilige Geest, en naar de hemel starend, de heerlijkheid van God zag en Jezus, staande aan de rechterhand van God, en die een helder getuigenis van Hem gaf. Hij, wiens naam betekent 'kroon', heeft zijn kroon niet gemist. De Heer geve u en mij genade en vrijmoedigheid om nog eenmaal het te zeggen als Charbona 'Zie ook de galg' - teken van de grootste haat maar ook van de meest luisterrijke overwinning.

Esther 8

De koning geeft aan Esther het huis van Haman, de tegenstander der Joden, zo lezen we in vs. 1. Zo zal straks Jahweh de vijanden van het volk Israël in de hand geven van dat arme verdrukte overblijfsel, waar Esther, zoals we gezien hebben, beeld van is.

Maar onze belangstelling, als we de voorgaande hoofdstukken gelezen hebben, gaat niet in de eerste plaats naar Esther uit, maar de klemmende vraag is: wat is het lot van Mordechai? Welnu, die komt in het eerste vers 'bij de koning'. Komt Christus, van wie Mordechai maar een zwak beeld is, dan pas voor het aangezicht van God nadat straks de vijanden aan de voeten van het overblijfsel gelegd zijn? Lezen we niet in Hebr. 9, in een brief aan gelovigen uit de Joden gericht, dat 'Christus niet is ingegaan in het met handen gemaakte heiligdom, een tegenbeeld van het ware, maar in hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons?' Gewis, en tot ons geluk, want wat zou onze positie voor God zijn als dit niet het geval was?

Hier echter is het 'inbrengen' van Mordechai in een wonderschoon verband gezien. In de dagen voordat de grote verdrukking over Esther kwam, toen ze al 'genomen was in het huis van de koning' had ze haar gehoorzaamheid aan en afhankelijkheid van Mordechai niet afgelegd: 'Esther deed overeenkomstig het bevel van Mordechai, evenals toen ze bij hem opgevoed werd', 2:20. Toch kende ze Mordechai niet in zijn lijden, zoals we bij onze overdenking van hfdst. 4 hebben gezien — begreep ze diepte van dat lijden niet, waarin de ziel van deze getrouwe man voor en met zijn volk was ingegaan. Doch we hebben ook gezien dat ze het heeft leren begrijpen. Nu zijn de dagen van dat lijden voorbij en komt 'de heerlijkheid daarna'. Maar haar ziel in dat lijden is zo verknocht geworden aan hem, die ze nu pas goed heeft leren kennen, dat als de vijanden aan haar voeten gelegd worden, ze deze geste van de koning alleen kan aanvaarden in gemeenschap met Mordechai. Haar hart is niet vervuld met haat tegen de vijanden, maar met liefde voor hem, die in het lijden zoveel voor haar is gaan betekenen. 'Esther had te kennen gegeven, wat hij voor haar was'. En dat voert Mordechai 'voor het aangezicht van de koning'.

In Numeri 24:17 lezen we in dit verband een opmerkelijk woord. In dit gedeelte, waar het genoemde vers de aanhef van is, vinden we sprake van het uiteindelijk oordeel over de Israël omringende volken — ook over Amalek, waar hier in het boek Ester Haman de laatste representant van is, die we in de Schrift tegenkomen. En dan lezen we: 'Er zal een ster uit Jakob voortkomen, er zal een scepter uit Israël opkomen', en we lezen van die ster en die scepter dat Hij het oordeel zal uitvoeren, dat hier aan Esther aangeboden wordt. Die ster is niet Esther, hoewel haar naam betekent 'ster' (en dan wel in het bijzonder de ster Venus), maar die ster is onze Heiland. Doch hier niet gezien als Komende met de wolken des hemels om het oordeel uit te voeren, maar voortgaande uit Jakob vgl. Num. 24:19 'Uit Jakob zal hij heersen'. Dat wil zeggen, dat Hij als het ware uit de rijen van de Israëlieten treedt om deze taak te aanvaarden. En dat omdat de harten van zijn geliefd overblijfsel in Hem Degene zien Die in hun gelederen alleen die taak waardig is en Hem zo aan God als hun representant aanbieden.

En is het met ons anders? Als in Openb. 5:2 er door een sterke engel geroepen wordt om een waardige, die de zegelen van het boek van de oordelen kan verbreken en die oordelen

ten uitvoer kan gaan brengen, hebben we tevoren in hfdst. 4 een kring van waardigen om de troon gezien, in hun waardigheid en gerijptheid in wijsheid met 'oudsten' gekwalificeerd, en getekend met de attributen van koninklijke en priesterlijke eer. Maar geen van hen treedt naar voren, — wel komt er uit hun midden 'een Lam, staande als geslacht', die direct als Hij op de troon toetreedt en het boek der oordelen aanvaardt aller bijval betuigd krijgt.

De koning trekt zijn ring af, die hij van Haman genomen heeft, en geeft hem aan Mordechai. Dat is meer dan het oordeel in de handen van Mordechai leggen: het is de meest volstreekte wilsbeschikking in naam van de koning over al hetgeen er tot in de verste uithoeken van het grote Perzische rijk zal gebeuren.

Het is meer dan Ps. 2 'Eis van Mij, en Ik zal U de heidenvolken als Uw eigendom geven', de eindend der aarde als Uw bezit. U zult hen verpletteren met een ijzeren scepter, U zult hen in stukken slaan als aardewerk'.. Het is Ps. 8 'U doet hem heersen over de werken van Uw handen, U hebt alles onder zijn voeten gelegd'.. Als wij Christus aan God voorstellen in al hetgeen Hij voor onze harten betekent, zal toch God in hetgeen Hij aan Christus doet veruitgaan 'zeer overvloedig boven hetgeen wij bidden of denken'.

Dan stelt Esther Mordechai over het huis van Haman ze werpt, om het zo te zeggen, haar kroon neer voor de voet van Mordechai in het gevoel van 'U bent waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht', Openb. 4:11.

In vs. 3 zien we haar, die we in hfdst. 5 om genade in verband met zichzelf en voor de koning zagen naderen, in voorbede voor haar volk. En ook nu reikt de koning haar de gouden scepter toe. Heel veel gelovigen hebben zich eenmaal in hun leven de gouden scepter zien toereiken, maar missen dat voorrecht om elke keer als ze in voorbede met gelovigen hun knieën buigen dat opnieuw te zien gebeuren. Weten dan ook niet wat het is na zulk een uur 'op te rijzen en te staan voor het aangezicht van de koning'.

In het volle besef van haar eigen positie van gunst, waarin ze voor de koning staat, verbindt ze dat voorrecht met de voorbede voor haar volk, en zegt ze dat ze het kwaad dat haar volk zal treffen en het verderf van haar familie niet kan aanzien. En hoe wonderbaar is de verhooring van de kant van de koning! 'Schrijft u dan zelf over de Joden zoals goed is in uw ogen'. Tot zover had de koning in hfdst. 3:11 ook tot Haman gesproken. Maar hier volgt er iets 'in naam van de koning, en verzegelt u het met de zegelring van de koning. Want de tekst die in de naam van de koning geschreven en met de zegelring van de koning verzegeld is, kan niet herroepen worden'. De ring verbindt zijn naam onherroepelijk met datgene wat hij als antwoord op de bede van Esther toezegt.

In vs. 9 en vervolgens worden, nadat de koning toestemming gegeven heeft, brieven geschreven en koeriers ingeschakeld. De uitvoering van dit nieuwe gebod door Mordechai begint bij de schrijvers van de koning, die onder geheel nieuwe omstandigheden en onder een leiding, die ze tevoren nog nimmer gekend hadden, hun arbeid in dezen verrichten. Het is de derde maand, de maand van de opstanding. Wonderbaar, wat God gaat ontvouwen op dat nieuwe terrein, door de Zoon als Goddelijk Persoon waren alle dingen geschapen en werden ze gedragen. Maar niet door Hem als Mens. Wat zal het echter een wonderlijk iets zijn als ze zullen zien en ervaren dat dat 'toekomstige aardrijk waarover wij spreken' niet door engelen

wordt onderworpen en geregeerd, maar zoals Hebr. 2:6 het ons zegt 'Wat is de mens dat U aan hem denkt of 's mensen zoon, dat U acht op hem geeft?' Als we de vier dieren van Openb. 4, waar mogelijk de schrijvers en de koeriers hier een type van zijn, vanaf hfdst. 5 niet meer zien dan in verbinding met mensen, Openb. 5:8,11; 7:11.

In vs. 15 zien we Mordechai uitgaan van voor het aangezicht van de koning. In wonderbaar schoonheid wordt ons de persoon van deze man getekend. Geen woorden horen we van hem dan slechts in hfdst. 4, waar we als het ware de 'Messiaanse psalmen' beluisteren: Christus in Zijn lijden, Zich één makend met de schuld van het volk, en Zijn gevoelens als de hand van God Hem slaat, maar meer horen we niet. Als hij in hfdst. 8 verhoogd en verheven wordt doch deze eer hem niet weerhoudt in alle eenvoud weer terug te keren tot de poort van de koning zouden we wel willen weten wat hij daar zegt. Maar de Heilige Geest meldt er ons geen woord van. Zo zouden we ook wel willen weten wat de Heer Jezus nu in de hemelse poort van de koning tegen de Vader zegt, maar we horen het niet. In hfdst. 8 komt hij uit de poort voor het aangezicht van de koning en ontvangt de tweede plaats in het rijk. In grootheid ondergaat hij ook deze verwisseling. 'Wanneer ik ontvangen heb wat voor mij bestemd is, zal ik billijk oordelen' zegt Christus als hij de vervulling geeft in Zijn Persoon van wat hier in type ons verhaald wordt, Ps.75:3.

En dan zien we Mordechai's kleding beschreven. Zijn naam hebben we al verklaard: 'reine mirre' of 'die mirre fijn wrijft, balsembereider'. Hij is het type van de Man van smarten. Hem werd op het kruis de met mirre vermengde wijn aangeboden, doch Hij dronk niet. Alle lijden, zowel van Gods zijde als van die van de mensen heeft hij met volle bewustzijn ondergaan. En welk een balsem voor de zondaar, welk een balsem voor het beproefde kind van God door Zijn lijden! Eens openden zich op de vroege morgen, het was nog ruim voor 9 uur, de deuren van het rechthuis van Pilatus te Jeruzalem en kwam Hij, de Man van smarten, uit, dragende de doornenkroon en het purperen kleed.

De woorden 'Zie, de mens!' van Pilatus waren niet in staat het hart van de schare te vermurwen. Hier zien we Hem in het type van Mordechai opnieuw uitgaan, nu in een hemelsblauw en wit koninklijk kleed. Hij aanvaardt dat koningschap, waarom hij door de Romeinse soldaten bespot is, vlak voordat hij uit het rechthuis van Pilatus naar buiten kwam. Maar het is een koningschap met een bijzonder karakter, dat hier op aarde nog nooit vertoond is: het is van hemelse oorsprong en naar hemelse beginselen, en het is in volkomen reinheid. En Hij draagt eer grote gouden kroon. Het is datzelfde hoofd, waarop met ruwe mensenhand de doornenkroon eerst gezet en daarna met de rietstaf ingeslagen is.

Na al dat onnoemelijk lijden heeft de Vaderhand met tederheid die doornenkroon van dat buigend hoofd genomen en Hem in de opstanding gekroond met een grote gouden kroon. Zo herkent en erkent hem zijn overblijfsel in Ps. 21:4 'op zijn hoofd 'zet U een kroon van zuiver goud'! Zijn opperkleed is van byssus en purper. Hij heeft een universele heerschappij, doch oefent deze uit in priesterlijke waardigheid. Het is een 'sacrificature à double couronne', een priesterdienst met dubbele kroon. De zegen des hemels komt door Zijn bemiddeling de aarde ten goede, en de zegen van de aarde stijgt door zijn bemiddeling in dank op tot God. 'En de stad Susan juichte en was blij'. Susan is de naam van de rode lelie, bij ons bekend als de rode anemoon, welks rand de vorm van een beker heeft vg1. 1 Kon. 7:26. De schone residentie van de Perzische vorsten is hier het type van de gereinigde aarde, van de

volken tot wie een reine spraak is gewend en die in staat zijn nu door de priesterlijke dienst van de ware Mordechai, God de vreugdebeker aan te bieden, vg1. Gen. 40:13.

Bij de Joden is 'licht en blijdschap en vreugde en eer', vs. 16. De doodsschaduw is in de morgenstond veranderd, Amos 5:8. Op de tijd van de avond zal het licht wezen, Zach. 14:7.

Maar dat niet alleen, maar nog voordat de fatale dag van de vergelding aanbreekt, de dag waarop de vijanden voorgoed een einde aan het bestaan van de Joden hadden willen maken, (maar Israël over zijn vijanden zal heersen), worden velen uit de volken van het land Joden 'want de angst voor de Joden was op hen gevallen'. In plaats van dat ze mensen met de davidster op hun jas genaaid mijden, zoals in de laatste oorlog, om niet in de narigheid te komen, naaien ze zichzelf een ster op hun jas om niet straks als de fatale twaalfde maand komt voor een jodenvijand aangezien te worden. 'Tien mannen uit alle tongen der heidenen zullen grijpen, ja de slip grijpen van één Joodse man, zeggende: Wij zullen met u gaan, want wij hebben horen zeggen dat God met u is'. Eigenlijk staat er: wij hebben horen zeggen 'God met u'. Zij hebben de naam Immanuël horen uitspreken, Jes. 8:8. Bij die naam was het arme overblijfsel als representant van Israël bij God bekend reeds toen de Assyriër het land overstroomde, Jes. 8:8. Maar in de klank van die naam hoort God ook meteen hoe dit gerealiseerd kon worden, dat Hij met zulk een schuldig volk kon zijn. Jes. 6:14 wordt aangehaald bij de geboorte van onze Heiland en de Heilige Geest vindt het van belang om dan de Griekse overzetting van die Immanuël naam te gebruiken „Emmanuël“.

Wonderbare kracht in de Naam van onze Heiland! Als Hij straks openbaar wordt tot verlossing van Zijn volk worden alle raadslagen van de mens alleen in de kracht van Zijn Naam al teniet gedaan; 'Beraam een plan – het zal verijdeld worden! Spreek een woord – het zal niet tot stand komen! Want God is met ons', Jes. 8:10. En de luister van die Naam alleen doet uit vrees voor haar gevolgen grote groepen mensen uit diverse volken de Joodse nationaliteit aanvragen.

Geliefde lezer of lezeres van ons blad, kent U al de kracht van die Naam? Ze is tot uw beschikking, niet tot vrees, maar tot uw eeuwige zaligheid. Want die Griekse vorm 'EMMANUËL' uit Matt. 1:23 is voor u! Ze wordt in Matt. 1:21 in verband gebracht met de Jezusnaam: 'Verlosser'. Hij zou Zijn volk verlossen van hun zonden, hetgeen zij door de Geest van Christus erkennen, als die in Ps. 130 zegt: 'Hij zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden'. Maar Titus voert voor ons, uit de volken, de Heiland-God in, 1:3; 2:10; 3:4 en Jezus Christus als 'onze grote God en Heiland', 'onze Heiland', 2:13; 3:6. Welnu, deze Redder, deze Verlosser, verlost ons naar onze positie als volkeren buiten verbonden en wet niet van 'onze wetteloosheden', maar van 'alle wetteloosheden', Titus 2:14.

Grijp dan nu de kracht van die Naam aan, voor het te laat zal zijn, om die kracht in redding, in behoudenis van uw ziel te leren kennen.

Esther 9

Het is wel onmogelijk in het bestek van dit tijdschrift en deze artikelenserie, een volledig overzicht te geven van alle plaatsen in de Schrift, die over de toekomstige toorn over de vijanden van Christus en van Zijn volk hier op aarde spreken, We willen ons dan ook beperken tot die plaatsen, die door het verband met dit hoofdstuk naar voren komen.

Vs. 1. De vijanden van de Joden hopen over hen te heersen, en het is omgekeerd, want de Joden heersen over hun haters. Het herinnert ons aan wat in Ps. 83, het gezang van Asaf, zegt over de vijanden van God, 'Ze beramen listig een heimelijke aanslag tegen uw volk en beraadslagen tegen Uw beschermelingen. Kom, zeiden zij, laten wij hen uitroeien, zodat ze geen volk meer zijn en aan de naam van Israël niet meer gedacht wordt'. Dit ziet, zoals br. Darby het zegt, op de laatste samenspanning van de volken, die Kanaän omgeven, met Assyrië, dat hen in hun aanval terzijde staat. We denken ook aan de woorden van Ps. 21:12, 13 'Want zij hebben kwaad tegen U beraamd; zij hebben een listig plan bedacht, maar zijn tot niets in staat. Want u zult hen tot een doelwit maken, met uw boog zult U op hun gezicht richten'. Hier hebben we Christus, de ware Mordechai, voor wie, zoals Darby zegt, toen Hij verdrukt werd, de hulp van Jahweh moest komen; en het oordeel van Zijn vijanden is er het gevolg van. De vijandschap en de raadslagen van de mens worden gezien, en dan komt het oordeel; de rechterhand van de koning vindt al zijn vijanden, Jahweh zal hen verslinden.

Vs. 2. 'Niemand was tegen hen bestand, want angst voor hen was op alle volken gevallen'. We zien hier de profetische vervulling van Micha 5:7-8, 'Ja, het overblijfsel van Jakob zal onder de heidenvolken zijn, te midden van veel volken, als een leeuw onder de dieren van het woud, als een jonge leeuw onder de schaapskudden, die, wanneer hij er doorheen trekt vertrapt en verscheurt, en er is niemand die redt',, welke zege het overblijfsel afwijst, als het ware zijn kroon neemt en aan de voeten van zijn Messias werpt met de woorden van vs. 8 'Uw hand zal verhoogd zijn boven uw tegenstanders en al uw vijanden zullen uitgeroeid worden'. En we denken aan de oude Jakob op zijn sterfbed, die in Benjamin Christus en het met hem verbonden overblijfsel ziet en die van de voorvader van onze Mordechai zegt: 'Benjamin is een verscheurende wolf; 's morgens verslindt hij zijn prooi, en 's avonds deelt hij buit uit', Gen. 49:27.

Vs. 3. 'En al de vorsten van de gewesten, de stadhouders, de landvoogden, en zij die het werk van de koning deden, ondersteunden de Joden, want angst voor Mordechai was op hen gevallen'. Zie Ps. 66, waar we lezen in vs. 3: 'Zeg tegen God: Hoe ontzagwekkend bent U in uw werken! Om de grootheid van Uw macht veinzen uw vijanden dat zij zich aan U onderwerpen'. Vergelijk dan ook de verzen 11 en 12 van deze Psalm: 'U had ons in het net gebracht, U had een knellende band om ons middel gelegd, U had de sterveling over ons hoofd doen rijden. Wij waren in het vuur en in het water gekomen, maar U hebt ons uitgeleid naar de overvloed'.

Vs. 4. De grootheid van Mordechai, zowel in het huis van de koning als in alle landschappen. Zie Ps. 21:4 'Want U komt hem tegemoet met rijke zegeningen; op zijn hoofd zet U een kroon van zuiver goud'. Vg1. ook wat we van Mordechai's uitgaan van voor het aangezicht van de koning in hfdst. 8 lazen, en Micha 5:3 'want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden van de aarde'.

Vs. 5. De Joden die hun vijanden slaan en verderven en met hen doen naar hun welgevallen. Vgl. Neh. 9. God had de kinderen Israëls in het land gebracht om met de inwoners van het land, de Kanaänieten, te doen „naar hun welgevallen”. De toestand was echter door de zonden van het volk zo geworden dat de opbrengst van het land ‘veel rijkdom verschaft aan de koningen die U over ons aangesteld hebt vanwege onze zonden. Zij heersen over onze lichamen en over onze dieren naar hun goeddunken, en wij zijn in grote benauwdheid’, vs. 24,37. Hier in Eshter 9 is de zaak omgekeerd.

Vs. 10. De tien zonen van Haman, de zoon van Hammedatha worden gedood. Vgl. Ps. 21:11 ‘U zult hun vrucht wegdoen van de aarde, hun nageslacht onder de mensenkinderen’, en 109:13 ‘Laten zijn nakomelingen uitgeroeid worden, laat hun naam uitgewist worden in de volgende generatie’. Ook Jes. 14:20 ‘Voor eeuwig zal niet meer genoemd worden het nageslacht van de kwaaddoeners’. Dat ze hun handen niet aan de roef slaan, zoals in Esther 9 :.10,15-16 staat, is bijzonder schoon. Het doet er ons aan denken dat de eer van God, die door Saul, de koning naar het vlees en het met hem verbonden Israël, was geschonden door het sparen van de buit bij de ban over Amalek, hier door Mordechai als type van Christus en het met Hem verbonden overblijfsel aan God wordt weergegeven, en dat met ‘een vijfde deel daaraan toegevoegd’, Lev. 5:16, 6:5, want we lezen uitgesproken niet dat al de gedode vijanden Amalekieten waren — dat lezen we alleen van Haman.

Vs. 12-13. Wanneer het getal van de gedode vijanden bekend is, vraagt de koning aan Esther wat ze verder te vragen heeft en Esther vraagt of het oordeel ook de volgende dag mag voortgaan. In Ps. 2 zegt God tot Christus: ‘Eis van Mij, en Ik zal U de heidenvolken als Uw eigendom geven, de einden der aarde als Uw bezit. U zult hen verpletteren met een ijzeren scepter, U zult hen in stukken slaan als aardewerk’. En uit Openb. 2:26-27 zien we dat de Heer Jezus niet alleen zal staan in de uitvoering van die eis. Hij is hierin zoals in al Zijn waarigheden als mens in de eerste plaats verbonden met Zijn gemeente, maar ook met Zijn aardse heiligen, die niet alleen met Hem zullen staan op de berg Sion, Openb. 14:1, de berg van de onvoorwaardelijke genade, maar die het Lam ook ‘zullen volgen, waar het ook heen gaat’ — ook in de uitoefening van het oordeel. De woorden van de profeten, die eerst tegen Israël spraken inzake voortgang van het oordeel zullen dan door Hem tegen zijn vijanden uitgesproken worden: ‘Laat het recht stromen als water, de gerechtigheid als een altijd stromende beek’, Amos 5:24. ‘Wat de wielen betreft, ze werden ten aanhoren van mij Galgal (= het wiel) genoemd’, Ezech. 10:13.

Vs. 16. De rest van de Joden verzamelden zich om pal te staan voor hun leven en rust te hebben van hun vijanden. Dat is wat de vijanden wilden verhinderen, ja wat God Zelf als kracht van Zijn volk had doen eindigen, Klaagl. 2:6 ‘Hij heeft Zijn plaats der samenkomst te gronde gericht’. Maar in Ps. 74:2 bidt Asaf profetisch het gebed van het trouwe overblijfsel: ‘Denk aan Uw gemeente’. En in Ps. 111 zegt de ware Mordechai, de juichende Messias ‘Halleluja, ik zal de HEERE loven met heel mijn hart, in de kring van de oprechten en in hun gemeenschap’, vs. 1. En in dit verband even een praktische opmerking, van groot gewicht voor ons, van de hand van een broeder J. Koechlin: (Chaque jour les Écritures): ‘De vijanden zullen niet ontwapend worden. Maar de Joden zullen daarentegen gerechtigd en zelfs bemoedigd worden zich te verdedigen en ze te verdelen. Waar doet ons dit aan denken? De christen heeft vijanden die hem zoeken te verdrukken. Hoewel hun overste, Satan, overwonnen is

door het werk van Christus aan het kruis (zoals Haman aan de galg gehangen is die hij klaargemaakt had) is de macht om tegen de kinderen van God te handelen hem nog niet ontnomen. Maar deze laatste ontvangen nu de mogelijkheid hen krachtdadig te bestrijden. Deze vijanden kent ieder van ons voor zichzelf maar al te goed. Als we hen ontzien, zullen ze ons niet sparen. Laten we dus de middelen van het geloof gebruiken om hun pogingen teniet te doen, en daaronder begrepen ons vergaderen voor het gemeenschappelijk gebed (8:11)'.

Vgl. voor die rust van de vijanden nog 1 Kon. 5:3-4 waar Salomo tot Hiram laat zeggen: 'U weet dat mijn vader David geen huis kon bouwen voor de Naam van de HEERE, zijn God, vanwege de oorlog die zij rondom tegen hem voerden, totdat de HEERE hen onder zijn voetzolen bracht. Maar de HEERE, mijn God, heeft mij nu rust gegeven van rondom. Er is geen tegenstander en geen dreiging van kwaad'. Vs. 17-19. De veertiende en de vijftiende van maand worden gekenmerkt door rust, maaltijden en vreugde Dat is de heerlijke toekomst van Gods volk op aarde. En van die rust, die maaltijden en die vreugde zullen wij van boven komend op aarde meegenieten. Niets van de aardse beloften in Gods Woord is voor ons onbelangrijk of zal straks langs ons heen gaan, als we de dingen maar niet vergeestelijken. Als we ze maar buiten de sfeer van onze zegeningen in de hemelse gewesten laten en beseffen dat die aardse zegeningen straks juist hun 'spiritual touch' — hun aanraking met hetgeen er boven ligt en daardoor hun volmaking zullen krijgen door Christus verbonden met Zijn gemeente.

Vs. 20—22. Mordechai heeft de leiding niet alleen in het oordeel over de vijanden maar ook in de feestvreugde van de Joden. Ik herinner aan vele Psalmen uit het vijfde boek waarin onze Heiland de lof aanheft 111, 116, 145. Ook aan de bekende 104e. Bij de droefheid die in blijdschap veranderd is, de rouw in een vrolijke dag, denken we aan Jes. 61:3, waar de ware Mordechai door Jahweh gezalft en gezonden wordt 'om aangaande de treurende van Sion te beschikken dat hun gegeven zal worden sieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een benauwde geest'. Ook denken wij aan die God, Die, temidden van de droeve toestanden onder Israël die op het oordeel aangingen, toch de heerlijkheid van Zijn Persoon niet kon verduisteren en Zich aankondigde als Diegene 'Hij Die het zevengesternte en de Orion gemaakt heeft, Die de schaduw van de dood verandert in morgenlicht, Die de dag duister maakt als de nacht, Die het water van de zee roept en over het aardoppervlak uitgiet: HEERE is Zijn Naam!',, Amos 5:8.

In de verzen 23 vv. lezen we dat de Joden op zich namen te doen wat zij begonnen waren en wat Mordechai aan hen geschreven had. Dit is een wonderbaar profetisch iets. Eens aan de Sinaï hadden ze zonder enige zelfkennis op zich genomen te doen al wat Jahweh gesproken had. Het is hun ondergang geworden. Hier lezen we van een verplichting die ze op zich nemen (in type) in kracht van gelofte, in gedachtenis en onderhouding, vs. 28, ja 'en bij hun nageslacht mocht aan de herdenking daarvan geen einde komen'. De vervulling daarvan zien we in Ps. 22:32 'Zij zullen komen en Zijn gerechtigheid verkondigen aan het volk dat geboren zal worden, want Hij heeft het gedaan'. Mocht onze broodbreking zó zijn: in dankbare gedachtenis, in kracht van gelofte, in dankbare erkenning van de kracht van Christus bloed, 'het bloed van het nieuwe verbond', grondslag van al die zegeningen waar we hier aan gedacht hebben, van die rust, die maaltijden en die vreugde, me erkenning dat door het vergieten van dat bloed ook onze zonden vergeven zijn. Ook voor ons is de Heer Jezus als ware Mordechai Die deze dingen regelt. Als men een Jood gevraagd had op welk gezag hij de vie-

ring van deze dagen van Purim pleegde, was er maar één antwoord: 'Mordechai heeft het ons voorgeschreven'. En Paulus zegt in 1 Kor. 11:23 'Want ik heb van de Heer ontvangen, wat ik u ook overgegeven heb'. Dat was Goddelijke autoriteit, onafhankelijk van gezag op aarde, zelfs buiten dat van de twaalf apostelen.

In vs. 29—32 komt Esther weer naar voren, de laatst maal in dit boek, in verband met de uitvaardiging en instelling van dit Purimfeest. Nogmaals, voor het laatst, is zij één met Mordechai in gedachten en doelstelling. Zij, die in hfdst. 4 niets begreep van de droefheid van Mordechai, is hier in volkomen overeenstemming met hem in datgene wat de basis vormt van al die feestvreugde: hun vasten en hun geroep, vs. 31. Dat vasten vinden we in 4:3 'En overall, in elk gewest en in elke plaats waar het bevel van de koning en zijn wet was aangekomen, was er grote rouw bij de Joden, met vasten, geweent, en rouwklacht; velen lagen in zak en as'. Het geroep vinden we alleen bij Mordechai: 'Hij ging door het midden van de stad en weeklaagde luid en bitter', 4:1. Hier in 9:31 is het hun geroep, hun kreet geworden. We zijn hier weer bij een van die geheimen van het kruis. 'Want Hij heeft de ellendige in zijn ellende niet veracht en niet verafschuwd; Hij heeft Zijn aangezicht niet voor hem verborgen, maar Hij heeft gehoord, toen hij tot Hem riep', Ps. 22:25. Hij heeft niet alleen de zonden voor zijn volk gedragen, de toorn van God voor hen ondergaan, maar Hij heeft ook de kreet voor hen geslaakt, die niemand zó kan slaken, en die doordrong tot in het hart van de hemel.

Esther 10

Dit korte slothoofdstuk van het boek Ester is van rijke inhoud. Het is zoals in de Schrift met zoveel slotgedeelten het geval is: het laat het eindresultaat zien van de wegen van God, die in de voorgaande hoofdstukken zijn belicht.

‘Daarna legde koning Ahasveros belasting op aan het vasteland en de eilanden in de zee’, zegt vs. 1. Hiermee betreden wij een terrein dat we in de voorgaande hoofdstukken niet betreden hebben. Zoals alreeds vermeld spelen deze geschiedenissen in de tijd van de oorlogen tussen Perzië en Griekenland. Met geen woord echter wordt ons over het verloop van deze oorlogen of over de politieke achtergronden gesproken. De heilige bladen vertellen ons niets van het echec voor de Perzen dat in geschiedkundig opzicht tussen de hoofdstukken 1 en 2 plaatsgevonden heeft. Evenmin vertellen ze ons dat door onverstandige interne Griekse politiek Perzië geleidelijk aan weer heeft teruggewonnen wat het aan land en prestige door de genoemde nederlagen had ingeboet.

Hier wordt de terugwinning van dit terrein in Klein-Azië en op de Griekse eilanden in verbinding gebracht met hetgeen we in de vorige hoofdstukken hebben overdacht. En profetisch spreekt het ons van Gods volgorde straks in de loop der gebeurtenissen op deze aarde. Eerst zal God met Israël en met zijn vijanden klaarkomen, en dan heeft Hij, met eerbied gesproken pas lust om de hand te leggen op de rest van de wereld. Pas als in Jeruzalem en in het ‘land van het Sieraad’ de dingen geregeld zijn gaat Zijn koninkrijk zich over de rest van de wereld uitstrekken. Dan gaat in vervulling wat we lezen in Ps. 24:1: ‘De aarde is van de HEERE en al wat zij bevat, de wereld en wie er wonen’. En wat we in Ps. 97:1 lezen ‘De HEERE regeert, laat de aarde zich verheugen en vele kustlanden zich verblijden’. En dan doet de Heilige Geest een beroep op hetgeen in de kroniekboeken van de koningen van Medië en Perzië geschreven is. En dat wel in die zin dat het voor de lezer vanzelfsprekend is dat hij dit weet:.. ‘... zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Medië en Perzië?’

Natuurlijk wil de Heilige Geest hiermee niet veronderstellen dat elke lezer van de Schrift uit welke tijd ook geacht wordt deze kronieken te kennen. Maar het duidt op een tijd dat Gods regeringswegen het boek van zijn raadsbesluiten voor ieder zal hebben opengelegd. Dat ‘zijn onzienlijke dingen, beide zijn eeuwige kracht en goddelijkheid’ zoals het in Rom. 1 gezegd wordt, niet meer alleen uit zijn werken, maar op nog helderder wijze uit zijn wegen gekend zullen worden. Als Israël en Juda ‘niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder onderwijzen door te zeggen: Ken de HEERE, want zij zullen Mij allen kennen, vanaf hun kleinste tot de grootste toe’, Jer 31:34. Als alle koningen der aarde ‘zullen zingen van de wegen van de HEERE, want de heerlijkheid van de HEERE is groot’, Ps. 138:5.

‘Al zijn machtige en geweldige daden’ vs. 2, zullen dan openbaar worden. Maar ze zullen onafscheidelijk zijn van ‘de verklaring van de grootheid van Mordechai, die door de koning grootgemaakt is’. Met andere woorden, men zal de grootheid van God uit Zijn schepping of uit Zijn wegen niet aanschouwen los van de heerlijkheid van de Heer Jezus als Zoon des mensen. Dat is toch voor ons allen die Hem kennen wel een heerlijk vooruitzicht. We lezen van Hem in Zijn heerlijkheid als Eerstgeborene van de oude schepping, waar we in Rom. 1 van lezen dat ze Gods eeuwige kracht en goddelijkheid weerspiegelt, in Kol. 1:16 ‘in Hem zijn

alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare... alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen, en Hij is voor alle dingen, en alle dingen bestaan samen door Hem'. En die heerlijkheid is in geen enkel onderdeel verloren gegaan. Zowel voor als na de zondeval, ja zelfs in de drie uren van duisternis en godverlatenheid voor Hem aan het kruis, bestonden alle dingen (goddelijk mysterie!) samen door Hem. Als Hij, toen Hij het moest uitroepen 'Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?' ze losgelaten had, was de ganse schepping, ook van de onzichtbare dingen, ook van de machten die met ontzetting op dit toneel van Golgotha neerzagen, vergaan.

Maar we kennen een andere schepping, waar we in Kol. 1 van lezen dat 'Hij er het begin van is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen', vs. 18. Deze uitspraak wordt direct gevolgd door de openbaring van een derde heerlijkheid van Christus en wel in de volbrenging van het werk der verzoening. 'Want het behaagde de gehele Volheid in Hem te wonen en door Hem alle dingen tot Zichzelf te verzoenen', vs. 19.

Op grond van het door Hem op het kruis volbrachte werk 'legt de koning Ahasveros belasting op aan het vasteland en de eilanden in de zee'. Zoals ik zo-even zei: God heeft er alleen belang bij de aarde en haar volheid op te eisen als de kwestie Jeruzalem en Israël geregeld is. Dit komt hier op neer: God heeft er alleen belang bij de aarde en haar volheid voor zich op te eisen in verband met Christus, Hij die Zich één gemaakt heeft met het getrouwe overblijfsel en in al hun benauwdheid benauwd is geweest. Hij, die van het kruis naar de troon gegaan is, keert van de troon naar deze aarde, waar dat kruis van Hem stond, terug om die aarde met haar volheid, en alles, wat tussen de aarde en die troon ligt, 'de dingen die in de hemelen zijn' voor God op te eisen niet als Schepper van al deze dingen, maar als de grote Verzoener tot de Volheid van de Godheid.

Geen wonder dat de Heilige Geest in type aan het slot van het boek slechts nog bij deze wonderbare Persoon verwijlt. Wie anders kan ook Zijn gedachten en de gedachten van God de Vader vullen? En is er iets waard onze gedachten en onze harten te vullen en blijvend in beslag te nemen buiten Hem? Honderden geschiedkundigen in de loop der eeuwen hebben met minutieuze nauwkeurigheid de geschiedenis van Perzië in die dagen bestudeerd aan de hand van historische bronnen. Ze hebben er geen Mordechai in gevonden, nog minder Christus. Hier bekijkt de Heilige Geest deze dingen van de Goddelijke kant ziet als centrum van al deze politieke expansie een man, onbekend gebleven in de geschiedenis, type van Hem, de grote onbekende, — 'men vond daar een arme wijze man ,in, die de stad verlostte door zijn wijsheid; maar geen mens gedacht aan die arme man', Pred. 9:15 — en wil over Hem slechts nog wat zeggen. Wat Hij van Hem zeggen wil wordt in 5 kernachtige punten samengevat:

1. Mordechai, de Jood, was de tweede na de koning Ahasveros, vs. 3.

Vanzelfsprekend wil dit niet zeggen dat er in rangorde onderscheid gemaakt moet worden tussen de Personen in de Godheid. Maar wel dit, dat Hij, onze Heiland, als Mens de eerste plaats heeft. Het wil eigenlijk zeggen dat men straks niet meer over God in zijn soeverein gezag (waar Ahasveros zoals we zagen een type van is) zal kunnen spreken zonder meteen te denken aan Hem. Zoals in Openb. 11:15 de stemmen in de hemel spreken van 'het koninkrijk van deze wereld van onze Heer en van zijn Christus'.

2. Hij is groot onder de Joden.

De Joden hadden hun groten, we denken aan Abraham Mozes, David, over wie ze heden ten dage nog met eerbied spreken. Spreken ze over Christus, dan spuwen ze op de grond. En in Jes. 53 erkennen ze: 'Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht'. Een van hun beste vertegenwoordigers, Nathanaël, zegt in Joh. 1:47 als hij hoort dat zijn vriend Hem gevonden heeft: 'Kan uit Nazareth iets goeds zijn?' Maar een paar minuten later wordt hij geconfronteerd met de alziendheid en alomtegenwoordigheid van die Verachte, en roept het uit 'Rabbi, U bent de Zoon van God, U bent de Koning van Israël'. Dat is een type van de grootheid die Hij straks bij de Joden zal hebben.

3. Maar hij, Mordechai, staat tevens 'in hoog aanzien bij de Joden en de menigte'. Eens had Mozes het van Aser gezegd, toen hij de stammen van Israël zag met de ogen Gods, niet in hun geschiedenis van verantwoordelijkheid zoals Jakob op zijn sterfbed, maar in de geschiedenis van de raadsbesluiten van God over hen: 'Aser zal gezegend zijn met zonen, hij zal aangenaam zijn voor zijn broeders en hij zal zijn voet in de olie dopen'. Een zeer zwakke vervulling was hiervan gezien in de dagen dat de Heer Jezus in de tempel door Jozef en Maria aan God werd voorgesteld. Dan vinden we de profetes Anna, de dochter van Fanuël, uit de stam van Aser. Zij 'loofde God en sprak van Hem tot allen die de verlossing van Jeruzalem verwachtten'. Hierin was ze in waarheid 'haar broeders aangenaam'. Hierdoor kwamen werkelijk dat 'uitmuntende brood' en die 'koninklijke lekkernijen' ter tafel, waar Jakob met betrekking tot Aser op zijn sterfbed al over gesproken had.

Maar wat is dit in vergelijking met Hem, de ware Aser, de 'Gelukkige', die straks te midden van de broeders Zijn God zal loven, van Hem zal spreken tot hen, wie de toestand van Jeruzalem ter harte gaat. En Die zo in waarheid bij Zijn broeders aangenaam zal zijn. 'De voor smaak daarvan genieten wij nu al als Hij op de eerste dag der week naar Zijn belofte in het midden der zijnen komt en de Vader prijst, — ons door zijn Geest als de zulken die het lot van de Gemeente ter harte gaat er in onderricht wat zij betekent, welk een waarde ze heeft voor het hart van God, die ze zich verworven heeft door het bloed 'van Zijn eigen [Zoon]', Hand. 20:28.

4. Hij zoekt het welzijn van zijn volk.

Profetisch zegt Christus het in Ps. 122:9 'Omwille van het huis van de HEERE, onze God, zal ik het goede voor u zoeken'. In de dagen van de terugkeer uit de ballingschap komt daar Nehemia met grote liefde in zijn hart voor zijn volk en voor de stad, 'waarover Gods Naam is uitgeroepen' Dan. 9:18, en als de vijanden van Israël dit horen, mishaget het hun zeer 'dat er een mens gekomen was om het welzijn van de zonen Israëls te zoeken'. Voor Nehemia ging het er dus om het welzijn van zijn volk en van Jeruzalem te zoeken onder grote tegenstand van vijanden van Gods volk. Wat dan als onze Heiland, als de opgestane Mens in de volle gunst van God staande en van de tot een voetbank voor Zijn voeten gestelde vijanden geen weerstand meer te duchten hebbende, het volle gewicht van Zijn Persoon en van Zijn positie bij God zal aanwenden om het beste voor zijn volk te zoeken.

Het zou een interessante studie zijn om in de geschiedenis na te gaan wat dat gewicht dat de persoon van Mordechai voor hen in de schaal heeft gelegd voor de Joden als volk heeft betekend. Zeker zouden we ontdekken dat het een onmisbare schakel vormt naar de tijd van de heerschappij der Grieken en der Diadogen. 'Onder de Perzen wier regering begon met de val van Babylon, genoten de Joden een aanzienlijke mate van vrijheid, en stonden bekend om loyaliteit en goed geloof. Terwijl Egypte, Fenicië, Cyprus andere van de Perzische kroon

afhankelijke gebieden veelvuldig het toneel van opstanden waren, die met moeite onderdrukt werden, bleven de Joden standvastig in hun gehechtheid aan de 'Grote Koning', en namen snel in rijkdom zowel als in aantal toe, terwijl ze een deel van een provincie onder een satraap Syrië vormden. ('Helps to the Study of the Bible').

Maar wat is dit in vergelijking met de glorie-tijd die voor Israël aanstaande is, als hun Verlosser en Messias tot de Koning der Koningen en Heer der Heren spreken zal ten gunste van Zijn volk?

5. Sprekende voor de welstand van zijn ganse nageslacht.

Als we tenslotte dit woord lezen denken we aan het droevige tafereel aan het einde van de 40-jarige woestijnreis. Toen had God een 'heden' in zijn hart voor de zonen van Jakob waar Mozes, deze grote man Gods, niet bij kon. Een 'heden', niet weer in verantwoordelijkheid zoals veertig jaar tevoren want dan was er weer niets van de intocht in Kanaän gekomen. Neen, een 'heden' in vrijmachtige genade, gegrond op de waarde van een gestorven en opgestane Christus in Zijn tegenwoordigheid, in type gezien in de staf die gebloeid had. Een intocht in Kanaän, die te maken had met wat we in Rom. 5 lezen 'veel meer zullen wij, nu wij verzoend zijn, behouden word door Zijn leven'. — '...en spreek voor hun ogen tot de rots, en deze zal zijn water geven', Num. 20:8. Een eenmaal voor de zonden van zijn volk geslagen Christus kan, als het om hun welstand, de 'welstand van zijn ganse nageslacht' gaat, niet meer geslagen worden. Ik kan de rug van een vriend van mijn zoon slaan, wanneer die aanbiedt de straf te incasseren die mijn zoon verdiend heeft. Maar dat houdt op bij de toediening van de laatste slag die mijn zoon verdiend heeft. Dan kan ik mijn berouwvolle zoon, die erkent dat die slagen op zijn rug hadden moeten neerkomen, de hand en de kus van de verzoening toereiken. Als die vriend echter een maand later me weer zijn rug zou aanbieden om slagen te incasseren om daarmee te bereiken dat mijn (nu met mij verzoende) zoon van mij een nieuwe schrijfmachine of een paar schaatsen zou krijgen, zou ik me met medelijden en tegenzin van zo'n vriend afwenden. Maar sprak die vriend met me over de wensen van mijn zoon, dan zou ik me direct herinneren wat hij een maand geleden voor mijn zoon over had en moest ik al erg ongevoelig en trots zijn, als ik voor het pleidooi van zo'n vriend van mijn zoon niet bezweek.

Wie kan Israël, wie kunnen u en ik, ons een beter Persoon wensen om te spreken voor onze welstand dan onze ware Mordechai? Ik zie deze trouwe man in gedachten voor het aangezicht van de koning verschijnen en spreken over de belangen van zijn volk. Ik zie de koning blikken in die trouwe ogen, in een omgeving waar hij niet anders gewend was geweest dan vleierijen en kruiperijen bij zijn dienaren(?) te lezen. En ik denk aan ons lied 65:

De troon der genade staat zeker en vast,
U, Heiland, bent daar, en U draagt onze last.
U, Mensenzoon in 's Vaders troon
wilt daar voor ons spreken.....

Oneindige liefde, hoe rijk maakt u toch!
U mint ons, o Heiland; wat wensen wij nog?

einde